

העיתון החדש

אחיו של היועץ המשפטי-נעצר כחשוד בפרשת

שואהד בבני = בדרקה

ישראל

ענו מעל

שואת השחיתות!

מחלקת
הדפוס
17.6.59

רחוב גליקסון 8, תל אביב, טלפון 26765
ת.ד. 136. טקן למברקים: "עולמפרס".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס טשח טשח בע"מ, ת"א, טל. 31139.
התפוצה: דוד טופר ובניו, תל אביב.
המסרת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העיר הרצעי:
פזרי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה:
דוב איתו

עורך כתיוב:
סילכי קשה

כתב בכיר:
פזרי תכור

עורך הבגינו:
מי

צלם המערכת:
פזרי פזרי

חברי המערכת:
מנשה ברדייה, שיוע נלור, לילי נלילי, רורי הורוביץ, רותי ורר, אברהם הרפז, יוסף אברהמסי, אביבה סה, עשור סינו, שלמה פזרי.

העתון הנקרא ביותר במדינה

ע"פ י"י

כל-כך. הוא לווה את כל החוגים העסקיים שצמחו בארץ-ישראל מאז עליית הביולוגיה והר כלי-כר: כשישבה חברתית מסוימת חדרה ליצור, היא מתחילה לחלום על כיבוש המרחב.

מאיר הרפז, תל אביב

מעניין, מיחו אותו "קצין צה"ל עזר, קרוב משפחתו של אחד מגדולי המדינה" האון זה במקרה אחד מקרוביו של בעל התכנית?

ברוריה שמחוני, נתניה
דווקא נימוקו המסתעף של העורך עוררו בי את המסתבה כי כל שינוי ישיחה במרחב, יהיה לפי רוח התנ"ך וחזון נביאי ישראל. בשיחה שהיתה לי עם נוצרי אמריקאי באי בירושלים, אמר לי יריד זה: "אחי, כל הארמות האלה לכם הם" וזוהא חזרה בידיו כלפי המורה. לפי דבריו פלוגים רבים יש נוצרים מאמינים, במיוחד בארצות הסקנדינביות. מאמינים באמונה שלמה כי קיבוץ נלוות ישראל וכינוי המולדת הי עברית.

יצחק ברכובבא, ירושלים
הטוס הלכו, המאוכזר, הממחה לניכור הישראלי הצעיר, מוכיר אמנם את חמורו של המשיח — אולם כל דמיון בין רוכבו ובין בודוד הינו שקרי כלבד. היו לנו מספיק מתיישר...

אתן נשים, אתן?
בחי, אילו הייתי אישה, הייתי מתיישבת להשמיע דעות כאלה כמו שהשמיעו אותן 22 הימפניות במשך 45 המשעשע של ה"עולם הזה" (1132).

אם כל הבחורים הם יחסו אליהן כמו הד זרזים, היו אחת מן השתיים: או שהן מעדיפות חורים על בחורים הנונים, יש בשעש, או שלא ירעו לעזור בבכרים את הרגשות החיוביים יותר, כך או כן, איו כמה להתי אפר.

דיאור
הבחור הישראלי הוא מישור ורבוני, וזוא מתאים את הת נתונותו למה שגראה לו מאתם לבחורה שהוא הולך אהא. אם הבחורה היא כסדר, גם הבחור כסדר יש בכתבה לפחות שתי בחורות, שהייתי מוכן להוכיח להן זאת. לא אצינו "שמות", כדי שלא יגידו שאני בלתי אבירי.

בתי עמי
לה סימנים של עקשנות והתנגדות, התוצאות הסופיות קובעות. לילי בת-עמי, חולון

ידיד אחד תירגם לי את תשובות הנברות שפורסמתם, ולמרות שאנינו זמן רב בארץ, אני מרשה לעצמי להגיד שאני מת מלאה מאור.

דידי
אולי הנבר הישראלי אינו כל כך תרבותי כמו הנבר האנגלי או הצרפתי, אבל יש לו מעלות אחרות.

שושנה לוי, תל אביב
... אני מקווה שהשלב הבא יהיה: אתו, נשים, אתן? אתם מוכרחים להיות פיירר. יוסף סימן טוב, ירושלים

סוס לבן, מאוכזר
דווקא "בתכנית נלל" (העולם הזה 1132) מביעה בברור על אופוזיציה של זקני וצעירי די הגיטו היהודי. הקשקות הגלולית, בין אם היא מושפעת משרות שהביקור ובין אם היא עולה מניי נלל, נובעת מ"מקור אחד: הגיטו היהודי המשתרע מפלונסק עד ברונסק. הרעיון המקורי לפתור את כל בעיות ישראל ככבוש המרחב הימי, אינו הרש

מחאה מאוחדת
מאורעות חוזרים אצלנו משר השנים האחרונות, ילדו עד כמה קרובה הסכנה של החלפת השלטון הנוכחי ברורות מוחלטת. כבר טוסו לא חסרו מקרימיזוש בחזית הדמוקרטית. עד כמה שבכלל אפשר לדבר על דבר כזה אצלנו — כדי למצוא את הנקודה החלשה ביותר, הסבטיחה העי לחת לכסיוויפציה. עתה הופתע הקהל על ידי חוק האוסר העברת כל ידיעות על העליה ממעמי בטחון (העולם הזה 1132).

בטחון של מי? בטחון המדינה? בין כך וכך ירוע בחיול לארץ על המרחש אצלנו יותר מאשר אצל תושבי ארץ זו. הנכבה של העתונות יתה השלשה פרי מכדי לשנות את פני הדברים, והרי יש אנשים מסויים סכריע: כל עתונותי הבורק יתאחרו, לא יוסיפו שלשה ימים רצופים כאות מחאה, ואם יהיה צורך, אפילו שבוע שלם. אני ירוע שיש בזה הפסד כספי, אבל עז זה ירוכש חוקרה בקרב הקהל, אשר מצידה טוב הישא פרי.

חלואי ויכולתי להפסיק את עתונכם ולא לחוש אותה אולתידי שחשים אורחי המדינה ואני בתוככם בנלל נליוויים וח נורא כש-חורמפלתה התחנות מסששת ומכסה על עיניכם. שאינו פוגעים בטחון המדינה, אלא רק בשטח הטוב של אנשים פרטיים. שהעיריפו את העולמם הרפית על אינטרס המדינה. ק, עובדה, שכון ג' סבריה

הנתיבות הנכונה
רבותה האמיתית של הרות הוצבה עירוב ועולם במאמר העורך, פלוגות סער" נהי ועולם הזה (1131). התואר, "מאשימ" הוא שהאבי לחרות יותר מכל — האמת כואבת. הם, שלא נרעו להאשים בבחירות לחסי תדרות כי פאלי" מכינה, פלוגות הפועל" כדי להשתמט בכוח, הכינו במרע את פזרי נותיהכע שלום והוציאו אותו לפעולה. מ, מטרי, חיפה

איו לערוב את פלוגות הסער של האצנים עם הפאשים, פלוגות הסער כנדר פנייה האצנית היו סוציאליסטים (עם דלל אדום, ראשית למוי נכר), פלוגות הסער איטלקי הול תנועה לאומית מובהקת ורחרי קה סוציאליים.

אמצעי חיזוק
מאמרם, האם עונה האינ"י? (העולם הזה 1131) יועז את כל נימי ליני, ואני תמה ונחשם על מה שניעשה בארצנו הדמוקרטית. נשאלת השאלה, כלום אנהנו העם שיעד סכל ועניוים על כל צורותיהם המחורדות במשך דורידורות, אנהנו העם אשר שאה כל תינו לחרות, אנהנו העם ששאה להגישו חזון אחרית הימים — ונר זאב עם כבש" — כלום אנהנו ודווקא אנהנו מצויים בחור לימים השחורים של ימי הביניים, לגנום עינויים וסכל לאורה שלל אשמת: היא ככד שהוא ערבי? האיו זה עולל שיסוע לערכי האנושות שהתגדרנו בהם?

האם התנהגות זו מסמלת נקמה על מה שסבלנו אנהנו? ... או ששא יש בה מיסוע אמצעי לחזק את מעמדו של המשטר הקיים על ידי פרוז לכבות ושנאת אחים? י, אסינא, חיפה

קידר, דיוד ויעקוב
מה יש לרבר, עלייתם לי כבר על הנשמה פרוז כל העתונים כתבו ב,פרשת קר" את השם קדר, ואילו אחם כותבים קידר, כן כותבים אתם דיוד, יעקוב, ועכשיו מכחז אני שכתבנו "שלומה, משה וכדומה". ירמיהו גלעד, ירושלים

לקורא יירמיהוא גלעד מדך חברון 70, ירושלים — סבלנות, העכרית מתפתחת בצעדי ענה.

כעייה אישית
הנני כחור כן עש שנה לפני שמונה חודשים החליפו הורי לחתן אותי עם בחורה קרובה משפחתי, שגילה פחות מגילי בשי נתיים. הכרתי את הבחורה הרבה זמן, אולם אף פעם בחיים לא חיבתתי עליה ולא העזתי להזמין אותה לטרוס או לנשף, או לצאת בחברתה. אף פעם לא אהבתי אותה ואפילו לא חיבתתי אותה. היא מצידה אהבה אותי מאוד, היא אהבה אותי עד כדי כך, שאמרה פעם, בנוכחות אחד מחברי, שאם לא תתי חתן אתי, היא תתאכר, אך אני לא שמתי לב אליה, ולא היה אינכתי לי כלום. אולם לפני שמונה חודשים נבלתי במלכות. בחתן הורי וחברי ואישים ציבוריים נשאתי אורה לאשה. ההבדלים שלא אמרו לי שלא ירבר אתי יותר אם לא אהחנן אתה. אמרו לי גם כי מיני אישים חשובים, שיעשו כך שיפטרנו אותי מהעבודה, אם לא אהחתי אתה. התחלתי וזא התחילו הצרות.

זה השונה חודשים שאני נשוי, אבל אף פעם לא הרגשתי שאני נשוי. כעצם מעולם לא רציתי להתחתן בגיל כל-כך צעיר, אפילו עם בחורה אחת. אף פעם לא האהבתי בכחורה מסוימת, למרות שהייתי יוצא עם בחורות כמו כל בחור בגילי.

אינני אוהב את אשתי, אני לא יוצא עמה לאף מקום. אנו רבים כל הזמן, כבר בשבוע הראשון התחלתי לרבר, התחלתי לשי תות ולעשן ולשחק פלפים, התחלתי לזלול בעברתי, למרות שקודם אהבתי יותר מכל דבר אחר. האחרים עוצמים בינתיים את העיניים, כי הם זוכרים איר הייתי קודם. אבל זה לא יימשך כך הרבה זמן. מה עלי לעשות? אני מקבט את עצמכם? אוסלל, א

הקורא האומלל טעה בכתובת. להתייעץ עם פסיכיאטר מומחה, אחת קודם.

ר א נ ע ה ד ג

א ותו לך, שהגיע לכלוא את כל האנשים ההגונים בישראל בבית הסוהר, ולהשיא את הגנבים בחוץ — נדמה שההגיון לצדו. **מאז ומעולם נהג העולם לכלוא את יוצאי-הרופ, הבלתי-נרמלים — ואם לרוב לפי המאורעות האחרונים בארץ, הרי אדם הגון הוא יוצאי-רופ ובלתי-נרמל.**

הציבור החופשי מקיים בכספו את יושבי בית-הסוהר. מדוע יקים המיעוט את הרוב? ביחוד כאשר המיעוט ההגון מרחיח בהרבה פחות מאשר האנשים המושחתים? אין ערך לחוק שאינו ניתן לביצוע. חוק המצוה לכלוא את המושחתים, אינו ניתן עוד לביצוע בישראל. הם פשוט רבים מדי.

ע חוק בצד: בשבועות האחרונים הגיעו גילויי השחיתות לשיאים מסחררים. הם חדלו להיות ידיעות. מה עוד יכול לקרות שיעור התרגשות?

מתכנים המוכרים תעודות ובחינות? בני קאים המזויפים חתימות? פקידים השודדים את מוסדותיהם? עורכי-דין המועלים בכספי לקוחותיהם? משלמי שוחד? מקבלי שוחד? **שום דבר אינו יכול לעמוד בפני גל עכור זה. כל הקדשים האמרי תיים והמדומים שוקעים מתחת למימיו המזחינים.**

היתה עיר יפה ורחוקה, אשר מסביבה נרקמו החלומות הרומנטיים של ישראל. עתה מסתבר כי מתחת לרומנטיקה הוהרת שרצו חידקי הרקבון. מיטב המועלים בערי הצפון יכולים ללמוד מאילת, עיר הזויפנים. היה מפעל אחד, שנועד להנציח את כל הסחור והיפה במדינה, לבטא את חרות החיים של מדינה חדשה. כשנשנה שלמה (אך לא תמימה) התנוסס סמל העשור מעל לכל אירוע רשמי וחגיגי. עתה הוא מתנוסס מעל לשערורייה הציבורית המחפירה ביותר של גזל הציבור, בסיסמה: "ללא כושה!"

פ עם היתה השחיתות מגובלת, פחות או יותר, לחוגים רשמיים. גילויי השחיתות המרעישים נגעו לצמרת הסוכנות היהודית, לראשי המשטרה, לחבורה השלטת של חושיסטאן.

עתה מפורזים הגילויים על פני כל השטח. כמו מחלה ממארת, שקנתה לה אחיזה באבר אחד של הגוף ומתפשטת משם לעבר כל שאר האברים, כן מתרחב נגע ה שחיתות. אחרי שלא נדע האבר החולה בגוף הלאומי — צפויה עתה סכנה לחיי הגוף כולו.

כי אכן, מחלה קטלנית היא. לא מחלה מהירה ורחמנית, הקוטלת את קרבנה תוך ימים מעטים. אלא מחלה איטית וממארת, המנזנת את הגוף בשנים ארוכות של סבל, מרקובה את עצמותיו ומרעילה את רקמותיו. עד שהוא מתמוטט לבסוף כעץ שהתולעים אכלו את שרשיו.

החברה הבריאה מבוססת על האמון ה הודני. האמון של איש ברעהו, של האזרח בשלטון ושל השלטון באזרח. החומצה ה גפריתנית של השחיתות אוכלת אמון זה. השלטון מתיחס אל אזרחיו כאל גנבים. האזרח מאמין כי השלטון גונב את כספו. הפקיד שוב אינו נראה כמשרתו של הכלל, אלא כחמוס וכעושקן.

באוויר מורעל זה, שום צמח יפה אינו יכול לצמוח. אידיאלים נראים מנוחכים. כאשר נשמע רעיון חדש, שואל האזרח: מי ירוויח ממנו? על מה הוא מחפה?

אין זאת עוד הציניות התמימה של דור צעיר, שאינה אלא כיסוי ביישני לאמונה גדולה. זוהי ציניות אמיתית — הרסנית, ארסית. כאשר תגיע לשיאה, שוב לא תהיה כאן חברה תרבותית. החברה התפרקת ל רבבות קבוצות, חוגים ואנשים. שכל אחד מהם ינסה לתפוס את המרובה, תוך בוז לצרכי הכלל ולמצאת החיים החברתיים. גם או תהיה מדינת ישראל — אבל מה

המשטרים האלה. אין הוא אומר לאדם: עבוד, והעולם פתוח לך. פניך! הוא אומר כמעט את ההיפך. זהו השורש המצמיח את פרות הבאושים של השחיתות הכללית. לא שאיפת האדם לרמת-מחיה גבוהה יותר, אלא שאיפת האדם להגיע לרמה גבוהה זו ללא מאמץ, ללא עבודה, ללא התמסרות.

תהלכת בארץ בדיחה מפורסמת אודות אותו אדם שקנה לו וילה מפני ארת, קאדילאק ועוד כמה אביזרים, במחיר מאה אלף לירות. כשנשאל לשיטת הצלחתו הבלוטת, השיב: "פשוט מאוד. עבדתי כמו כלב. חסכתי פרוטה לפרוטה. ויתרתי על קולנוע, על ספרים, על משקאות. לבסוף, אחרי שלושים שנה של מאמץ מפרך, כבר היו לי אלפיים לירות. את שאר 98 אלף

תהיה דמותה? שוב לא תהיה זאת המדינה הקטנה-הגדולה שהצטיירה בתקחת מקימה — קטנה בגוף, אך גדולה בחשיבות, בערך, ברמה המוסרית.

תהיה זאת עוד אחת מן המדרי נות הקטנות והרקובות, המעוררות את רחמי בני-התרבות בעולם, החיה את חייה העלובים בצל חרב הפיפות של אנארכיה ודיקי טמורה, הפקרות ורודנות.

האם זה סיוט, חלום בלהות — או דמות העתיד הלא-רחוק, אם תימשך הירודות זו לבור הווהמה? כלום לא ניכרים כבר היום הסימנים המובהקים של תהליך זה?

אומרים שמקור המחלה בתאחת הבצע שאחזה לפתע בציבור הרחב. האנשים רוצים לחיות בנוחיות. הם רודפים

ההמנון הלאומי

אחרי המתוות. חשקה נפשם במכוניות הדרות, בבתי מרווחים. אין הם יכולים לחיות בלי פריגיו. הם רוצים לסמל בחוץ-לארץ. הגברת כהן אינה יכולה לסבול שמשלות הגברת לוי יקרות משמלותיה. כל זה נכון — אך אין זה שורש הרע. טבעו של אדם לחתור לחיים טובים יותר, לסימנים החיצוניים של מעמד חברתי ושל הצלחה בחיים. זהו כוח כביר, ובחברה יצרנית סדורה רתום כוח זה למר כבת ההתקדמות הכללית.

מכאן זהו אין הבדל בין השיטה הקא פטליסטית, הקומוניסטית או הסוציאליסטית החופשית: כולן משתמשות בשאיפת-ההת קדמות של הפרט כדי לרבוץ אותו לקראת מאמץ גדול יותר, לקראת עבודה יעילה יותר. הן אומרות לו — המכונית, הפרי גידר, הטיל מחכים לך, אם רק תקדיש את מיטב מרצן לתפקיד שאתה ממלא במסגרת הכלל, לטובת הכלל.

מכאן מברעת זו שונה המשי טר הקיים בישראל מכל שלושת

מקופת העיריה, או מקופת הממשלה. על כן אין החברה מתעבת את האיש המושחת. אם הוא מצליח, הוא זוכה לקנאת הרבים. אם הוא נכשל, הוא נראה כחילל אמץ שנפל בשדה הכבוד. נסו לספר לי מישהו את סיפורו של דויד חרמוני, פקיד הבנק החיפאי, שהצליח לגבות בשוויץ 150 אלף דולאר מכספי הבנק, ונאסר רק מפני שהתעקש לגבות עוד 50 אלף. האם יתעוררו פני המאזין בסלידה? להיפך. מבט חולמני מתגבש לעיניו, ועל פניו בולט הרעיון: "טיפש! עם 150 האלף יכול היה להסתדר בחוצאלה עד סוף ימיו!"

אם אין הציבור מונח את האנשים המושחתים (למרות שהשחיתות מת קיימת, לרוב, על חשבון הציבור), הרי זה מתוך הכרה אינסטינקטיבית שלא הפרס אשם. האדם הממוצע אינו טוב ואינו רע מהמשטר החברתי בו הוא חי.

כל אדם המעורה בחיי המשק הישראלי, יודע ששום אדם במדינת ישראל לא התעשר עדין מן היצירה. בין עשרות המיליונרים החדשים של המדינה, ישנם כמה בעלי בתי חרושת — אולם גם אלה לא עשו לרוב את כספם מן היצור, אלא מתחבולות של שערי מטבע, או של הלאות-פיתות, או של עט קות אחרות של רמאות חוקית.

מי התעשר? מי שקיבל מן הממשלה רש יונות-ייבוא ב-356 פרוטה לדולאר, ומכר את הסחורה ב-2 ל"י לדולאר. מי שמכר עתה לממשלה את דולאר-הייצוא שלו ב-2.650 ל"י, ומקבל אותו עוד באותו יום בחזרה מידי הממשלה ב-1.800 ל"י. מי ש מקבל הלוואה להקמת מפעל-חלומות ב-3% דימונה, ומלחה את הכסף בתל-אביב ב-3% לחודש. מי שעושה אלף ואחד דברים, וזלה דבר אחד — לעבוד ולייצר.

מהו קרקע-הצמיחה האידיאלי ל שחיתות? מצב בו אדם עובד שמונה שעות ביום כנאמנות וכ יושר, ונאלץ לקבל עבודה שניה כדי לקנות נעליים לילדיו. מצב בו שכנו של אותו אדם מתעשר מעסקי-אוויר בחפות המשטר.

כך אנו חוזרים, לא במקרה, אל המשטר. "כראשי עיר, כן יושביה" אמר רב החכמים, והוסיפו בלשון עממית יותר: "הדג מסריח מן הראש".

שר-האוצר הכריז על מלחה-חובה למימון ה — — — ומתכוון לגבות אותו בכוח אחרי שה — — — הופסקה. ואחרי שה ציבור נוכח לדעת כי "מלחה" נועד לממן את החורים הרגילים בתקציב-הבידוד הממלתי-מפלגתי, ולא לממן את ה — — — חוקקת הממשלה פשוט חוק האוסר לדבר על ה — — —

אין הבדל מוסרי בין מעשי הפרי רץ הנוצץ, המנהל המועל, העסקן הזויפן, הפרנס האנמ, הפקיד הש חיד, הגזבר הספסר, השודר הנודד המהזנמ החומס או הרב הגנב — לבין מעשהו של שרי-האוצר.

יש רק הבדל אחד: בעוד שכל אותה קולקטיה סגנונית עשתה מה שעשתה פעם פעמיים, הרי המשטר הקיים בישראל עוסק בזה כבר 11 שנים. במשך כל אותן השנים הוציא את כספם של יהודי אמריקה בעטות שוא של קליטת העליה, והשתמש בכספים אלה כדי לממן את המפלגות המסובות אל קצרת החגיגות היהודית המאוחדת, מימן ועד שמאל.

מה לעשות? מי שלוחם בתנאים אלה בכפרשות בודדות של שחיתות, הריהו דומה לאדם המנסה להריק את יס-כינרת בכפית.

אראפשר ללחום בשחיתות ה אישית בתחומי משטר הבנוי כל כולו על שחיתות ציבורית.

הדג וקוק, פשוט, לראש חדש.

מכוניתו של הסרן בואדי ישראלי
אחרי מישונו ומישיהו, מיישנהו

האמת - לכלא! לשקרים - חרות!

זה פירושו של החוק שהתקין בן-גוריון, והאוסר לפרסם ידיעות על העליה. העונש הצפוי למפירים - 7 שנות מאסר.

למי אסור לפרסם?

לכל אזרח ישראלי, שאינו שייך אל החבורה השלטת.
למי מותר לפרסם?

לדויד בן-גוריון, שנאמרו סגרו את שערי היציאה מרומניה וחילבו בסיכויי העליה מברית-המועצות.

לשמעון פרס ודומיו, שפטפוטיהם על הפוטנציאל הצבאי של העליה נתנו בידי הערבים נשק יעיל למלחמה בה.

איפה אסור לפרסם?

רק במדינת-ישראל, בנימוק כוזב של טעמי בטחון - נימוק המחוק שוב את טענת הערבים כי ישראל מעוניינת בעליה רק מסעמים צבאיים.

לא בחוץ-לארץ - שם ימשיכו בן-גוריון וחבורתו לפרסם ידיעות ככל העולה על רוחם, לשם פרסומת אישית, בעתונות ובטלביזיה.

מדוע אסור לפרסם?

כי בעזרת סתימת-הפה לעתונות, אפשר יהיה להצדיק את גביית המס למען העליה שאינה קיימת - ושאסור עתה לכתוב כי אינה קיימת.

אולם בחוץ לארץ ימשיכו לפרסם סיפורי-בדים ותצלומים מתקופת ההעפלה, כדי להוציא מיהודי אמריקה מיליוני דולארים לצדור הנקוב של השלטון הקיים - למען העליה שאינה קיימת.

אזרחי ישראל!

השימוש בטעמי בטחון לסתימת הפה בענייני העליה - הוא כוזב. למען הבטחון - די לשים מחסום לפיהם של בן-גוריון, פרס ושות'.
"בטחון" האוסר להעתיק בישראל ידיעות המתפרסמות בעתוני העולם כולו - מגוחך הוא.

אזרחי ישראל!

אל תתנו להוציא את כספכם בטענות-שוא!
העליה לא תגבר עליידי השלכת האמת לכלא!
לחמו למען החלפת המשטר - למען יצירת תנאים הבוא עליה המונית - בגלוי, לעיני העולם כולו!

הפעולה השמית

תן ידך לפעולה! פנה אל מרכז הפעולה השמית, ת.ד. 11253, תל-אביב

בורמה, גנריון, אחד הדיקטטורים הצבאיים החדשים של אסיה (וכרגע מתנגדו של ידיד ישראלי חתיק אחר, ראש-המשלה-בדימוס אונג'ן). אחרי שרשרת אר-כה של ביקורי ואתה של מישיהו ומישיהו, הרי זה הביקור הראשון של מישיהו, אחרי ארבע שנים.

אף שהבורמאי סירב לדבר על מדיניות, מחשש פן ירגיז את הערבים שבורמה קשר רה עמם בידדות, הרי היה הביקור קרן אור. הוא הוכיח, לפחות, כי ישנה מדינה אחת באפריקה המסוגלת, בהשגות ה- מצב בישראל ובמרחב, לפעול כמתחך נאמן בין שני הלוחמים.

חקירות

חולשת האיש החזק

כל אדם בכפר-סבא יודע מי הוא האיש החזק של המושבה. האיש החזק אינו פנחס ספיר, שר המסחר והתעשייה שמוצאו מה- מושבה, וגם לא יושב-ראש המועצה המקור מית מרדכי סורקיס. האיש החזק של כפר- סבא הוא נחום דוד, מזכיר מועצת הפועלים במקום, נציג מפא"י במועצה המקומית ו- חבר הנהלת המועצה המקומית.

נחום דוד (40), עולה מסוריה, נמוך קומה וממושקף, נשוי ואב לשלושה ילדים, ידע לפלס לו את הדרך אל עמדת הכוח שלו. עד לפני כשש שנים היה נחום מזכיר מועצת פועלי באר-שב. כשפוטר מעבודתו זאת, חזר למושבה כפר-סבא, קיבל כחבר מפא"י ותיק את משרת מזכיר הסתדרות הפקידים במועצת הפועלים המקומית.

אולם בשנים האחרונות, כשהתרבו בני דודת המזרח בקרב אוכלוסי המושבה, ידע נחום לרכב על הגל העדתי. מאחר שרוב העסקנים המפלגתיים במקום היו אשכנזים, הצליח נחום בכוח לשונו החלקלקה ובכשרונו התככים שלו לעלות מעלה מעלה. בבחירות האחרונות לועידת מסא"י השיג נחום דוד יותר קולות מאשר פנחס ספיר ומרדכי סורקיס גם יחד, הצליח למנוע את בחירתם של כל יריביו המפלגתיים. אחרי נצחונו זה לא היה מי שיעמוד בפני תביעתו למנותו למזכיר מועצת הפועלים, נוסף לחברותו מזה ארבע שנים בהנהלת המועצה המקומית.

עודדות מרבה הקסמים. אולם כמו לכל אדם חזק, שאיפותיו הגדולות אינן עומדות תמיד ביחס ישר ליכולתו וסגולתו- תיו, היו גם לנחום דוד, המזכיר הכל יכול, חולשות משלו.

מדי פעם בפעם הובאו חולשותיו של נחום גם לידיעת אזרחי כפר-סבא. בפעם הראשונה היה זה לפני כשנה, כאשר בטאון מפ"ם בכפר-סבא, הדי כפר-סבא, האשים את נחום דוד בכך, שקיבל במתנה שטיח מאחד מעולי מצרים. באותו זמן שנחום קיבל את השטיח, נאמר בפרסום, מונה אותו עולה לפקיד בבנק הפועלים.

מובן שנחום דוד מיהר להכחיש את הידיעה, ואף הבע להקים ועדת-חקירה מור- כבת משני חברי מפא"י במועצה וחבר אחדות-העבודה. לעומת זאת התעלם מזרי- שחם של נציגי מפ"ם, מפרסמי ההשמדה לתבעם לדון, למרות שאלה חזרו ותבעו זאת ממנו במפורש. כעבור זמן-מה אמנם איים נחום דוד במשפט, ואף קיבל ממועצת הפועלים סכום של 500 ל"י לצורך הגשת המשפט. אולם בעשרת החודשים שחלפו מאז, לא הוגש שום משפט. במועצת הפו- עלים לא ידוע גם שנחום דוד החזיר את ההקצבה שניתנה לו לצורך המשפט.

בפעם אחרת היו אלה דחאק חברי מפ-

בסדינה

העם

יכול יומי

ואלה הכותרות שהופיעו השבוע בגליון אחד ויהוד של עתון אחד:

"נעצר מהנדס עיריית בני-ברק כחשוד בלקיחת שחחד - רבים ייחקרו"
"חייב מאות אלפי ל"י - וסגר חנותו."
"מבקשים להכריז כפושטן-רגל את הקבלו בית-הלחסי".

"נעצר בעל בית-מסחר לרפואות ברמת- גן" (כחשוד בהחזקת רפואות גנובות).
"חשוד במעשה מגונה (מזכיר מועצת ה- פועלים בכפר סבא) יצא לחופשה".

"צבי בן-אפרים (גובר אילת הגאשם בויוף) מתלונן: לא חוקרים אותי כלל!"
"שלושנות גרמניה מעיינים בגירוש הנהג הבורח" (איש אש"ד, שנחשד בארץ בויוף כרטיסי-ניסיעה).

"המשטרה דנה באמצעים נגד קוני התעור- דות - מנהל בית-ספר מונטפריורי חזר לעבודתו".

"מגלה כוכבים (שפירסם מודעות כוזבות לתפקידים בקולנוע) נידון למאסר".
"3 ילדים נתפסו בבאר-שבוע בעת פריצה למשרד מוניות".

"הנער הבורח (מבית-סוהר, אחרי שנעצר באשמת גניבות) ביקר אצל חברו".
"התאבד תלמיד בבית-ספר חקלאי. לא מצאתי טעם בחיים".

ולסיום היום:
"ליקויים בסדר עטר שחנות, מונעים חיסול צחנת הירקון".

מדיניות

מבחן - למי?

א/ק איננה סופס התנדודה על הגלים השקטים, מול פורט סעיד, כשבמחמסניה ה- מיטען הישראלי הבלתי-מפורק. יחד עמה התנדודה המדיניות הישראלית ברות, ללא כיוון ברור.

"סופס לא היתה אונית-מיבחן", טען דוד בר ממשלתי מבלי להסמיק, אף שדוברים ממשלתיים מסרו בשעתו לעתונות את תמו- נות האוניה בלויית טקסט מרעיש, ערב צאת הספינה מן הנמל הישראלי. אולם ב- מידה שאמנם היה זה מיבחן, היה זה מיבחן לממשלתי ישראלי. הציון: "לא מספיק".

כי אם בכלל עוד היה ספק בדבר, הרי נעלם השבוע. האוניה נשלחה לסואץ ללא מטרה ברורה, ללא תיכנון מראש של אמי- צעיהגוד במקרה של חרמה, ללא עזרה מובטחת מצד שום מעצמה עולמית או האו"ם. עד כה, הסיכום הראשון של ה- פרישה: תרומה של שקי-מלט לגמאל עבד אל-נאצר.

קרדאור ממזרח. אולם לא בכל הבי- חיונות נכשלה השבוע מדיניות ישראל. ל- פחות בשני מבחנים השיגה, טוב. השניים:

● **היחסים עם לבנון.** הגישה הנבו- גה של ישראל למדינה הערבית הבלתי-עוינת ביותר התבטאה בשני צעדים חיוביים: הח- ורת מפסיץ צבאי לבנוני, שיוורט על הגבול הישראלי, והחזרת מכוניתו של ראש-העדה המטואלית הלבנונית חסן בק, שגולגלה מכביש לבנוני לתוך ואדי ישראלי-עליידי מתנקשים לבנוניים שלא הצליחו להרגו.

● **ביקורו של ראשי-ממשלת**

כרכי "העולם הזה" 1956

ספור חוגבל של כרכי "העולם הזה" משנת 1956 נמצא לחכירה. לפנות, בכ- תב, לצבי רובינפלד, תל- אביב, שכונת הרכבת מסי 8.

● **המלחמה הנושנה בין המשטרה לבין מנגנון החושך**
 עומדת להתלקח מחדש בכל חריפותה. הפעם יהיה הצד התוקף יוסף נחמיאס, המפק"ל, הטוען כי השיטות הבלתי חוקיות של מנגנון החושך, הנעשות לעתים קרובות מתחת למעטה משטרה, הורסות את אמון הציבור במשטרה.

● **שמעון פרסומת יחזור על תחבולת ביג'ו ויצטעצע כחבר-משק.**
 פרס בחר במשק אלומות, יחזור לשט כמה שבועות לצורכי פרסומת, ויעמיד לאחר מכן פנים של אישיהתישבות — דבר שיאפשר לו להסיע לשם אורחים מחו"ל כפי שעושה ביג'ו בשדה-בוקר. חוץ מזה נכנס פרס לא מכבר לדירה חדשה בשיכון נוה בתל-אביב.

● **השתלשלות בלתי-צפויה עשויה להתפתח כבניברק,**
 כאשר יאשימו חוגים מסוימים את השלטון בכך שנעשה ניסיון להכריח את הקבלנים יקובוביץ ושלב שלא להגיש את תלונתם נגד אחי הירועץ המשפטי, תוך איומים בענשים חמורים כנותני-שוחז.

● **הרוסים עשויים לזכות בזכויות בלעדי לבניית כל ספר אמזאן,**
 ולא רק השלב הראשון שהובטח להם, אם ייכנעו המצרים לתיקון התוכנית — שהוצע עליידי הרוסים, ושמתרתו לבצע את כל מפעל אסואן בשלב יחיד אחד — דבר שירחיב אוטומטית את הזכויות שכבר ניתן. עבד אל-נאצר אינו נוטה להסכים, כדי להשאיר לעצמו חופש-תמרון בין הגושים, מאחר שלמעשה מובטח מימון מערב-גרמני לשלב השני. אולם מצרים עלולה להיכנע

לדיירים ששילמו דמי-קדימה. הדיירים טענו כי הדירות שיוכות להם, בעלההון נוסף בחוזה שבידו, טען: זכותי קודמת.

במצב זה הגיעה החבורה למשטרה, סיפרה לקצין התורן כי נעשתה כאן תרמית. הקצין הסביר כי אם תוגש תלונה פלילית, יספיק עוד להפעיל את האינטרפול, לעצור את הקבלן הבורח בהגיע האניה לטרייאסט, כער בור יום. אך איש לא רצה להגיש תלונה כי רומה. כל אחד טען כי הוא, כשלעצמו, קיבל את הדירה שלו, אלא שמישהו אחר רומה, בקנתו דירה השייכת כבר למישהו אחר. וכך לא הגישה כל תלונה, וליון לא נעצר.

היכן הציפור?
 גלו לראשונה גם פרטים על צורת בריחתו של הקבלן מן הארץ.

ערב היעלמו, הופיע בדירת אשתו בתל-אביב, החל אורן את חפציו. הוא הגיח על השולחן 200 ל"ה, הכרוי כי לא ישוב.

אשת הקבלן הספיקה לראותו נכנס למר-נית, רשמה את המספר, מאוחר יותר הצ-ליחה לגלות את המונית והמשתכנים הגיעו בעקבותיה עד לפנסיון בהרצליה, שם הת-גוררה ידידתו אלוה שטיינר.

משם, הסתבר, נסע כמונית אחרת, שנש-כרה עליידי פרקליטו ממונית אביב בתל-אביב, לחיפה. אחו נסעו הפרקליט ואלוה,

לגמו בכפר-סבא, שהוציאו את דיבתו רעה. ערב הבחירות לועידת מפא"י, פורסם ב-רחבי המושבה כרוז אנונימי, שהאשים את דוד בניצול מעמו בצורה בלתי-מוסרית ותבע מההסתדרות להוציא את האיש מ-שירותיה. כרוזים אלה הושמדו אמנם למח-רת היום, ובמקומם הופיעו כרוזים של מר-עצת הפועלים וועדי העובדים, שציגו את שורו הרב של נחום דוד, אולם המושבה הוסיפה לגעוש סביב פרשת הכרוז, ביחוד אחרי שהתברר שהיו אלה צעירי מפא"י שהפיצוהו בצורה אנונימית.

ידידות עם הידדים. אולם השבוע התפוצצה פרשה נוספת הקשורה בנחום דוד, שהסעירה את המושבה יותר מכל הפרשות שקדמו לה. הפרשה התחילה בבית-דוד גר בבית קטן ושלו בשיכון הוותיקים בכפר-סבא. הוא ניהל יחסי ידידות וריעות עם שכניו וביחוד עם ילדיהם.

אולם יום אחד, ערב חג השבועות, הת-פרצה לביתו של דוד אחת משכנותיו, הקי-מה שערוויה, סטרה לו על פניו ושברה את משקפיו. נחום נאלץ לברוח בדלת צדדית מהבית. הוא לא הגיש קובלנה ל-משטרה על תקיפה. במקום זאת הגישה אותה אשה תלונה נגדו, התלונה במשטרה כי ילדתה בת הששע סיפרה כי דוד ביצע בגופה מעשה מגונה.

הענין התגלה במקרה. לפי סיפורה של הילדה, היא הזמנה באחד הימים עליידי דוד לביתו. אותה שעה נמצאו אשתו ובניו מחוץ לבית. הוא ניסה לבצע בה מעשה מגונה, והיא הצליחה להמלט. הילדה לא סיפרה על המקרה להוריה, אולם גילתה אותו לאחיה, ששמר את הסוד. אולם באחד הימים רב האח הבוגר עם אחותו, איים עליה, "לספר לאמא". כשמעיה זאת האם, היא הוציאה בכוח את הסיפור מפי בתה. כשפשט סיפור המעשה בשכונה, הת-עוררו לפתע כל השכנים. ילדיהם, וביחוד ילדותיהם, החלו להוכר בכל מיני מקרים משונים שארעו להם בשנתיים האחרונות עם נחום דוד.

השכנים הזועמים לא רצו למשטרה, ביכרו להשתיק את הענין כדי לא לפגוע ביקוד-תיהם. לצומת זאת הפעילו לחץ בקרב גורמים שונים להפסקת עבודתו של נחום עד לביורר ההאשמות נגדו.

חוקרי נוער והשפעה. למרות שה-חשדות נגד נחום דוד היו על רקע פלילי, לא יכול היה איש למנוע התפתחות על רקע פוליטי. ראש-המועצה מרדכי סורקיס, הפעיל את השפעתו במשטרה להשתקת הפרשה. המשטרה מצידה, הפעילה חוקרי-נוער לחק-ית טענות ההורים ובנותיהם, לפני שהחלה בחקירה רשמית. אולם נציגי מפ"ם במו-עצת הפועלים דרשו כנוס דחוף של המו-עצה, לדיון בהדחתו הזמנית של נחום.

כשנשאל השבוע נחום דוד, שהפסיק זמ-נית את עבודתו במועצה, על ידי כתב-העולם הזה על ההאשמות נגדו, הצהיר הוא: "מבחינה פלילית אני נקי. השאלה היא רק איך זה ייגמר מבחינה ציבורית". אולם האופטימיות של דוד בקשר לעתידו, היתה כנראה מופרזת. המשטרה מצאה כי יש יסוד להאשים את מזכיר מועצת הפוע-לים — עצרה אותו לצורך חקירה.

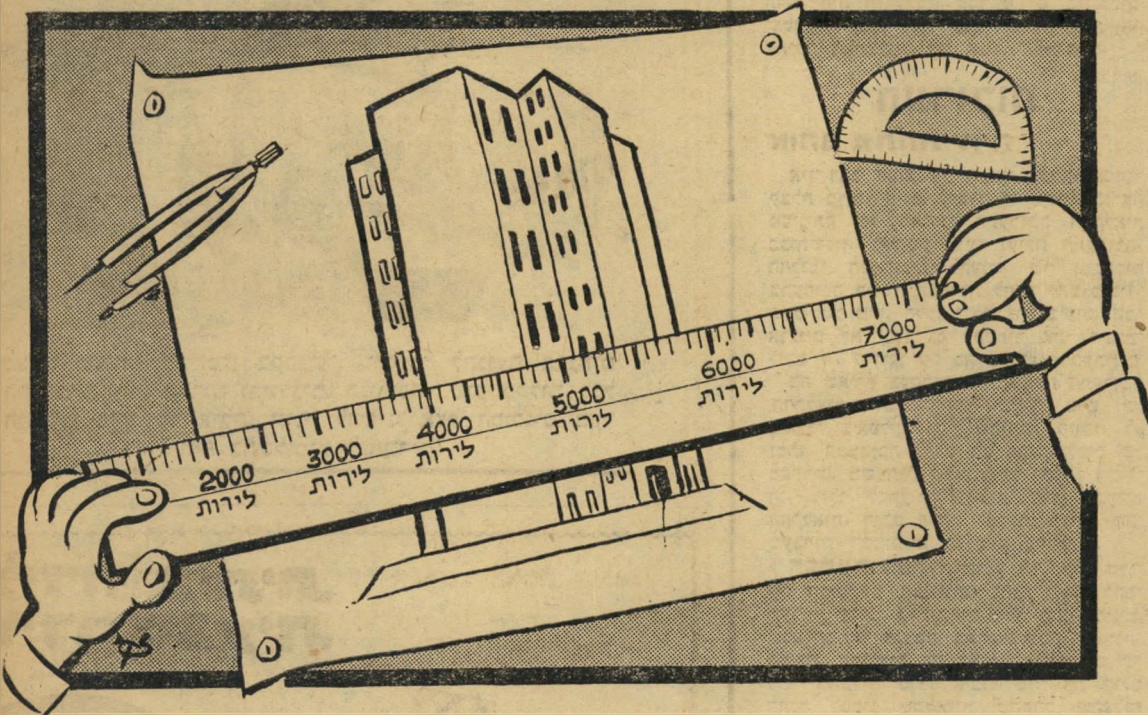
תרמיות

הקבלן הבורח

חלפו אמנם שבועים מאז נעלם הקבלן התל-אביבי ירחמיאל ליון מן הארץ. אך לא עבר יום אחד, שלא הביא עמו גילויים חד-שים ומפתיעים על מעלליו של בן ה-58. השאלה העיקרית — שנשאלה גם בשאל-יתת של ח"כ מ"ם תנן רובינש — היתה: מדוע לא נקטה המשטרה כל פעולה כדי לעצור את ליון בחוץ-לארץ, לאחר שנו-דע לה כי הסתלק בהשאירו אחרי חובות רבים? התשובה עלולה להראות מצחיקה, לולא נגעה לגורלם של אנשים שחשכו את פרו-טותיהם לרכוש דירה ומצאו את עצמם עומ-דים בפני שלל בלתי-מטיית.

כאשר ניגש ליון להתחלת העבודה בבית-המשותף ברחוב חרמיזא, קיבל הלאה מ-בעל-הון תל-אביבי. כנהוג במקרים אלה, כדי להבטיח את הלאה, נתן לבעל-הון חוזה-מכירה על שתי דירות בבית אשר טרם הוחל בבנייתו. בחוזה צוינו שתי הרי-רות כדירות בקומה א' וב', הפונות לצד מזרח ומערב.

כאשר נודע דבר בריחתו מן הארץ, הת-כנסו כל רוכשי הדירות בבית הבלתי-גמור, לשכס עצת בנייה. ואז התברר כי בקומות א' וב' מצויות ארבע דירות הסוגות לצד מערב ומזרח, וכי לא ארבע הדירות נמכרו

מהנדס עיר בעבודתו

כדי למנוע עיכובים שיזיקו לפרסטיגיה של עבד אל-נאצר בעיני ה"המונים הערביים."

● **מלווה העליה ישמש סלעי-מחלוקת תעמולתי בין מפא"י לבין שתי סיעות השמאל.** בעוד שמפא"י תדאג לדחית המלווה עד אחרי הבחירות, כדי שלא להפסיד קולות ביישוב הוותיק הסתנגד לגביה, הרי אחדות-העבודה ומפ"ם יאשימו את מפא"י בהפקרת יושבי-המעברות מיוצאי עדות המזרח, אשר למענם הן מציעות לגבות את המלווה.

● **מפלגות הקואליציה יפעילו את מלוא השפעתן כדי להבטיח בחירות "שקטות",** ישתדלו לאסור עד כמה שאפשר שימוש באמצעים שיעלו את המתח — אם באמצעות חוקים מיוחדים ואם באמצעות הסכמים בינמפלגתיים. השיקול — העלאת המתח יעלה את מספר הבוחרים (ואת המודד לציר), יוריד את משקל הקולות הבטוחים של מפלגות ההסתדרות.

● **"רק למבוגרים" — זה יהיה שם התקליט ארוץ-הנגן שמתכוונן דן בן-אמוץ להוציא בחברת "הד ארצי",** שיכלול את מיטב הקטעים המפופלרים אשר קול ישראל אינו מעז לשדרם. מכיוון

שאי-אפשר להגביל את המכירה לבני 16 ומעלה, מובטחת תפוצה המונית. תקליט שני העשוי להפיע בקרוב: 3 בסירה אחת, שיכיל כמה ממיטב הקטעים בתוכניות השונות.

● **"הבימה" תביט בזעם על הקיבוצים,** אחרי שאלה יסרבו להרשות לה להציג את הבט אחרה בזעם בקיבוצים. הסיבה הרשמית תהיה: התנגדות אידיאולוגית של הקיבוצים למחזה, מתוך סענה שאין מקום לזעם בישראל.

● **לחובבי הספורט הימי צפויות בקרוב אפשרויות בילוי חדשות.** חברה אנגלית-ישראלית תתחיל בבנית מזח בחוף הרצליה ליד מלון השרון, בו אפשר יהיה לשכור סירות-מונע, מגלשימים וסירות מירוץ. בתכניתה של החברה — בניית מועדון ימי מפואר במקום.

צכית נוצריה המוכרת היטב בבאים של תל-אביב. אותה אלוה, יפהפיה בלונדית כבת 30, סיפרה תחילה למשטרה כי ליון נפרד ממנה בהרצליה, ובמשך יומה אף הובילה את המשתכנים במרוץ-שחא מבית-מלון אחד למשנהו, בהעמדה פנים כאילו היא עוזרת להם לגלות את עקבותיו בארץ. אותה שעה כבר היה ליון בלביים, על שיפון אנוטרית.

את ההפתעה האחרונה גילו מנהלי בנק ארצי. ימים ספורים לפני נסיעתו, קיבל ליון הלוואה של כמה אלפי לירות מן ה-בנק, לסילוק חובו למס הכנסה. להבטחת של הקבלן מן הארץ. הסתבר כי נסע במו-נית מיוחדת מהרצליה לחיפה, בחברת פרק-ליטו וידידתו אלוה שטיינר, צכית נוצריה המוכרת היטב בבאים של תל-אביב. אותה אלוה, יפהפיה בלונדית בת כ-30, סיפרה הלוואה מסר שטרות — שלו ושל אחרים. בדיקה קפדנית הוכיחה, כי חלק משטרות אלה מזוייף. הגהלת הבנק פנתה למשטרה, הגישה את התלונה הפלילית הראשונה בתיק הקבלן הבורח, ולמשטרה ניתנה סוף-סוף העילה הרשמית להיכנס לפעולה ולהפעיל את האינטרפול. אלא שעתה כבר לא ידע איש היכן נמצאת הציפור.

עתונות

מלמד פלוס

למרות גילו המופלג, נמנה עדיין הצופה בכוכבים דוד זכאי (73) בין חברי המערכת הפעילים של דבר. במדורו קצרות, המופיע מעת לעת בעמוד האחרון של העתון, מסר-סם זכאי הישיש תגובות ופירושי-מחשבה, (המשך בעמוד 6)

ה'ווספה' חזק למדי לשרות הצבא

הצבא השוודי משתמש בקטנועי "ווספה" לתנועה בתנאים הקשים ביותר, בהרים ובשלגים. ה"ווספה" ינוע בקלות בכל התנאים מדן ועד אילת. תוכל להשיגו אצל הסוכנים בזול ואף בתשלומים לשעורים.

במדיונה

(המשך מעמוד 5)

המשעשעים בשל היותם כתובים ברוח וסג' גון דבר הירחמיאלי מלפני 35 שנה, בעת שזכאי היה מזכיר המערכת. אולם לפחות לקורא אחד של מדורו של זכאי, לא היה חוש הומור. היה זה ה"ר"ר הרצל רוזנבלום (56), עורך ידיעות אחרונות. לפני שבועיים, בעת שידעות אחרונות פירסם כי משה דיין עומד להגיב מעל דפי העתון, על גילוייו של מי שהיה מפקד הלגיון הערבי באזור ירושלים, עבדאללה תל, פירסם זכאי במדורו את הקטע הבא: "על האכסניה שאדם בוחר להנאתו אין — כעל טעם וריח — להתחכח. משה דיין בחר בידיעות אחרונות."

ירחמיאליות על המצח. השבוע פירסם רוזנבלום את תגובת המחץ שלו לפ" גיעתו של זכאי. במאמר שהתפרסם תחת הכותרת מזל הירחמיאליים, הסתער רוזנבלום על זכאי, כינה אותו: "מלמד פלוס פרובינציאל פלוס בטלן... האדם הראשון במסדר, שהירחמיאליות המופגנת חרתה על מצחו של כל אחד מבניו... הוא אינו מבחין במבטים מלאי-החמלה של רעיו המתחננים ממש בפניו שילך לו..."

לגבי חברי אגודת העיתונאים הישראלית, המקיימים בנייהם הסכסם של אי-השמצה הדדי, היה זה עלבון חסר-תקדים. רוזנבלום יצטרך להסביר את עצמו בפני ועדת ה' אתיקה המקצועית של אגודת העיתונאים.

תערוכות

אוהב מתנות יחיה

אין דבר חביב על אזרחי ישראל מאשר קבלת מתנות חינוך. עובדה זו נעלמה כנראה מעיניהם של מארגני התערוכה החקלאית בבית-דגון. כשהגיע מועד נעילת התערוכה, החליטו המארגנים להעניק שי למבקרים בתערוכה ביומה האחרון, לחלק להם כיבוד חינוך של מין, חלב, וכופתאות ביצים. המ"ר ארגנים לא יכלו גם להסתיר את נדיבות ליבם זו, הודיעו על כך במודעות בעתוננים. מה שאירע בעקבות זאת בשטח התערוכה החקלאית, דמה לקטע מתוך סרט של צ'ארלי צ'אפלין. בכל שבועות קיומה לא זכתה התערוכה לקהל רב כזה. אלפים של מבקרים, משפחות שלמות על זקניהן וילדי-הן, גילו לפתע התעניינות ערה בבעיות החקלאות. רובם הגיעו למקום, בעיקר מה-מעברות הסמוכות, מצוידים בסלים.

הפתעה בפתח. ברגע בו החלה חלוקת הכיבודים במזנונים, ניתן האות להס' תערוכה. דוכני החלוקה הוצפו מיד המונים, שלא המתינו להגשה, בחרו בשיטת השירות העצמי. הממונים על החלוקה במזנונים שי ניסו להשליט סדר, איבדו מיד את קולם החלו לספוג מהלומות מהקהל שהצליח להבריחם. תוך דקות ספורות נעלמו כל ערימות ארגוני מין ההדרים ומין העגבניות. אלה שאיחרו להגיע לזוכנים, מצאו אותם ריקים, החליטו להסתפק בלית-כרירה באר-גוים הריקים, נטלו אותם.

ליד מחבת הביצים הענקי, איימו המונים להפוך את דוד השמן הרותח, שם הוגשו

חנה צ'רנובידסקי (אחרי הטיפוח) קרחת...

להם ביצים מטוגנות. אנשים שהגיעו לרוב כניס ומצאו אותם הרוסים וריקים, פנו למוצגים עצמם, החלו לסחוב מכל הבא ליד. במשך כחצי שעה שררה בשטח התערוכה אורה של פוגרום כללי, כשמעט הסדרנים אינם מצליחים להשתלט על הסדר. המבקרים מילאו את כיסיהם ואת סליהם בתפוזים, בקבוקי משקה, וביצים. סדרן אחד הצליח ברגע האחרון למנוע סחיבת פרה מהרפת. בחלקים שונים פרצו קטטות ותגרות על רקע של סחיבת מצרכים הדדית. בקבוקים מנופצים התגוללו בכל מקום.

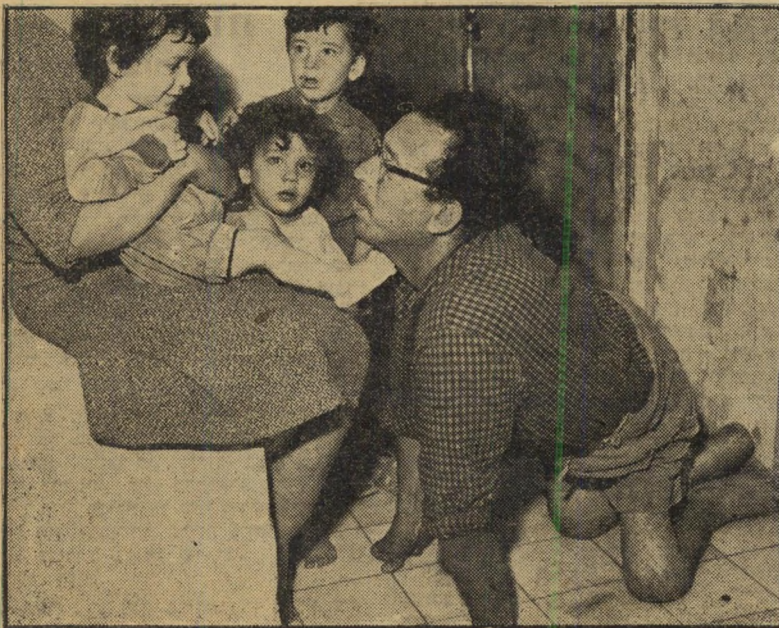
מיד לאחר-זאת הצטופפו אלפי החומסים, מצוידים בשלל רב, בפתחי היציאה. אלא שצ'יפתה להם הפתעה. מארגני התערוכה הציבו את הסדרנים בפתח, חיפשו בכלי היוצאים, מנעו מהם להציא בקבוקים ואר-גוים.

אולם המבקרים מצאו פתרון גם לתקלה זאת. בו במקום שלפו משפחות שלמות מתוך אמתחותיהן את כל הבקבוקים שנש' דדו, שתו את תוכנם במקום, ניפצו את הבקבוקים בסיסמא: "גם לי גם לך לא יהיה."

רכי אדם

דרך הסבל

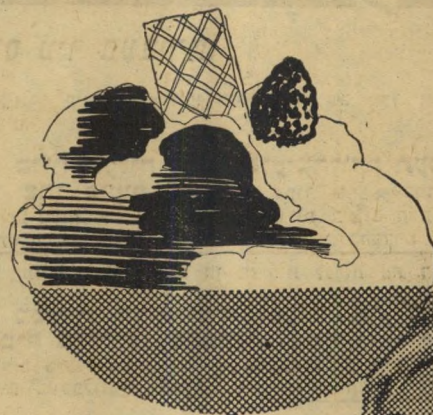
אחת הדמויות התלאביביות שהפכו כבר מזמן לחלק בלתי-נפרד מן הנוף הוא יעקוב שהינו, מזכיר העיתונים הנכה, המופיע בכל

נכה שהינו האחרים יהיו חיילים

גלידה ביתית גלידה טבעית

ויטה

את בעצמך יכולה להכין גלידה ביתית משוכחת בעד רת אבקות גלידת ויטה. גלידת ויטה עשויה מחומרים טבעיים בעלי ערך תזונתי רב לילדים. גלידת ויטה המרעננת — הנאה לאורח-יך.

וניל, שוקולד
תות שדה,
מוקה, שקדים

פרסום או. קיי.

**הוא צעיר
ופיקח. מחפש
תמורה מלאה
לכספו ודואג לכך
כי יקבלנה אל נכון.**

מובן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

מבק וירג'ינר אמת
20 סיגריות 800 פר

ספר פרידמן
... ומכאן

בעי צ'רנובילסקי
... ומכאן

אחרי שהסביר לו הישראלי מדוע נוסע יעקוב באופניו המזוירים, נתן לו התייר לירות אחדות, הבטיח להוסיף בכל פעם שיבוא לביקור. "אינני רוצה נדבות", חזר יעקוב על השקפת-עולמו שלו, "שיעזרו לי כמו לכולם ללמוד מקצוע מכובד. אני אסתדר בל-עדיהם."

פנים תרשות במראה

רוחה של חנה צ'רנובילסקי (30), היתה רעה עליה. היא נכנסה לסלון ליופי של אהרון פרידמן, ביקשה מבעל המקום: "אני רוצה סלסול טוב." היתה לה סיבה טובה כדי לרצות להיות יפה. בעלה עזריאל, לו נישאה לפני 13 שנה, החל מראה סיר מנים ברורים של קוצר-רוח בחברתה. פניות קודמות למכון ליופי הפתחתקואי היו עוד רות תמיד.

למרות השעה המאוחרת הורה פרידמן, בעל המכון, לעובדת צעירה שתטפל בה. העובדת הוציאה מאחד הארונות נזול כהל-חל, שפכה אותו על ראשה של חנה. על מה שאירע לאחר מכן סיפרה השבוע לכתב העולם הזה האשה הצעירה: "הרגשתי פתאום שבוזר לי הראש. בקשתי מהעובדת שתציל אותי, אבל היא ענתה שאשב בשקט ולא אבלבל לה את המוח. פרידמן הביא מאחרר והחזיק אותי מולי. זה לא עזר. הרגשתי שאני נשרפת כולי. בקושי הגעתי הביתה. בדרך נפלתי והקאתי כמה פעמים. השתוללתי מכאבים, קרעתי את הבגדים, אך זה לא עזר."

התוצאה הבלתי נמנעת של טיפול ה-יופי: שערותיה של חנה נשרו במקומות רבים, השאירו קרחת בראשה.

חיי אישות לא נורמליים. היתה זו סיבה נוספת לסלידתו של הבעל. חנה שחשה בעליל את ריחוקו של בעלה, הגישה בעצת אביה תביעה לבית-הדין הרבני בפתח תקוה. תבעה מהבעל המתחמק מזונות. בפני שלושת הרבנים גוללה האשה המוכה את יסוריה: "מאז המקרה הוא לא חי עמי חיי אישות נורמליים. הוא מרחיח טוב כמוסך שלו, אך את כל הכסף הוא מוציא על נשים אחרות. בהעזרי הביא הביתה בחורה זרה, בילה עמה."

הבעל לא היה מוכן לענות על התביעה, אולם כדי לא להסתכן במשפט, השלים עם אשתו כלפי חוץ. עתה הפנתה חנה את כל מרידותה כלפי בעל הסלון ליופי שגרם לכעורה. בשבוע שעבר הגישה תביעה על סכום של 19 אלף לירות על גרימת נזק גופני, סבל ובושת.

פרידמן התייחס בשאננות גמורה לתביעה. בידו היתה תעודת בטוח של חברת בתן, שצריכה היתה לפצותו על הנזקים הנגרמים לו עקב החוקת המכון. אולם השבוע, כש חייב להשיב על התביעה, ספג בעל המכון מכה בלתי-צפויה. על פוליסת-הביטוח שביו מודפס סעיף נוסף, שהוכנס מעל לחתימתו. בסעיף זה הסתייגה חברת הביטוח מכל נזק שנגרם לבעל המכון כתוצאה מטיפול בלקר חותיו.

יום אחר הצהרים עם תלת האופנים ברחו-בות צפון תל-אביב. "מתי כבר תסע בי-אוטו כמו כולם?" שואלים את יעקוב בכל פעם ידידיו, הקונים ממנו את עתונת-הערב. "תשאלו את מלבי", עונה להם יעקוב הנכה ברגליו. "כבר 12 שנה שהם מבי-טיחים לי."

יתכן שלו נשאר יעקוב שהינו בסוריה שבה נולד, היה היום מרוצה מחייו הרבה יותר. כי בסביבה בה חי לא היו לנכים הרבים מכוניות והם גררו עצמם על ארבע. עד גיל ארבע היה יעקוב ככל הילדים, ואז חלה בשיתוק ילדים. כשהגיעה שעתו ללכת לבית-הספר, סרב מנהל תלמוד-תורה לקבלו כי חשש שצורתו תפחיד את הילדים הר-אחרים. רק בגיל 15 החל הנער לומד בבית-הספר יחד עם ילדים בני חמש. "זה לא היה איכפת לי לשבת עם תינוקות", הסביר יעקוב, "רציתי שאם אשאר נכה כל חיי שלפחות אדע להתפלל."

שלוש שנים למד, וזכה לתשבות המורים יותר מחבריו הבריאים. כל אותו זמן לא פסקו שכנים טובים ליעץ לאביו הסבל שישלח את הנער לארץ-ישראל, שם ירפאו אותו הרופאים המצויינים. כסף להוצאות הדרך לא היה להוריו ויעקוב גייס את ה-סכום לנטיעה מיהודים עשירים. הוא הגיע לחיפה בדרך היבשה, נלקח על-ידי הסוכנות היהודית לתל-אביב, הושאר בתחנה המר-כית.

מכר מסוריה שגילה אותו במקרה, סחב אותו על גבו אל סבתו שאצלה חי יעקוב כמשך שלושה השנים הבאות. הסבתא שמרה תבלינים בשוק, חלתה ולא היתה מסוגלת ל-פגוש אותו ויעקוב הלך אל הסוכנות וביקש את עזרתה. "למה אתם עוזרים לי-כולם ורק לי לא?" שאל במרירות. "מפני שכולם יהיו חיילים ואתה לא", ענה לו פקיד הסוכנות. זה היה חודשים מספר לפני הקמת המדינה.

ידיד זר על החוף. מחוסר ברירה ישב יעקוב בעגלת ילדים, יצא אתה לר-חובות העיר כשהוא מכסה את ראשו המור-כן מבושה. נדבות לא קיבל אף בשעה שמצבו היה לאחר יאוש. "ידעתי שאם אתחיל בזה לא יהיה לכך סוף ואשאר מקבץ נדבות כל ימי". עד שיום אחד, כשהלך לפנות בוקר לשפת-הים, פגש בו ה-ממונס התל-אביבי אריה סלומון. הור ה-עניין בתנאי חייו ומאז לא נטש אותו, עזר לו בכל הזדמנות. בעזרתו של סלומון פנה יעקוב אל רופאים אורטופדיים, שקבעו כי הוא מסוגל לכל עבודה, שאינה נזקקת לעז-רת הרגלים.

זמן-מה אף עבד יעקוב בבית מלאכה לטחיה, אולם הושלך לרחוב כשקנו את המקום בעלים חדשים. לפני שש שנים נשא לאשה את מעתוקה (25), ילידת עיראק, הוליד שלושה ילדים, מצפה לרביעי. סלומון סידר לו תלת-אופנים למכירת עתונתו ו-יעקוב משתכר כיום שלוש לירות ליום. השבוע, כשעבר יעקוב עם אופניו ליד מלון דן, יצא מהמלון תייר עם ידיד ישראלי.

אתה נוסע לאירופה?

התדע היכן לבקר, מה לראות, איפה לא-כול? ללון? לבלות? לנצל את מעט המטבע הזר שברשותך, במקסימום של יעילות וחסכוני? ב"המדריך לתייר באירופה" מאת ס. כוכבי, שיצא זה עתה לאור בהוצאת אחיאסף ירושלים תמצא תשובות לכל השאלות הנ"ל. תהנה ותחסוך פי כמה מאשר הוא עולה (5,800), שפע של מפות ותמונות. מילון קצר עברי-אנגלי-איטלקי-צרפתי. המכירה הראשית: לוני כהן ושות', תל-אביב, נחלת-בנימין 5, ואצל כל מוכרי הספ-רים בארץ.

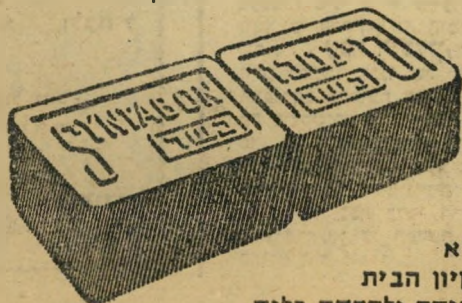

למלחמה
כזובים יתושים
ושאר חרקי הבית
שלטוקס-פזטוקס
תוצרת "פזקים"
פז כימיקלים בעמ

ח י ק ו י . . . !

זה גורלה של כל המצאה מוצלחת
אד אם אינך רוצה להתאכזב דרשי
אד וק **סינטבון-נקה**
המקורי

נפלא
לנקיון הבית
לכביסה ולהדחת כלים

הַנְּנוֹךְ נִגְבֵר

הפונים נפגשתי עם כל בעלי ההצעות ש' ענו למכרו, שלושה או ארבעה במספר, בבית-מלון תל-אביבי בו התאכסנתי. בן אפרים עשה עלי את הרושם הטוב ביותר. הוא עשה עלי רושם בדיעה בעיניו מוני ציפליים. הוא למד שנתיים כלכלה באוניברסיטה, ונוסף לזאת היה בידו מכתב המלצה, שנכתב בשעתו לעיריית צפת. התום על ידי שלושה אישים ידועים בארץ. נגר סירב לגלות את שמות שלושת ה' אישים שהמליצו בשעתו על בן-אפרים. אחד

ש פע המעצרים והחקירות שבאו במשך השבועיים האחרונים, בזה אחר זה כתגובת שרשרת אחרי מעצרו של גובר 'מועצת אילת צבי בן-אפרים, הביאו את הציבור כולו במבוכה. גם הקורא המתמיד ביותר שוב לא יכול היה להבחין בין מו"ף למועל, בין ערב תמים לגנב ערמומי. ל' רגעים היה נדמה כאילו כל אותם שופטים, שהיו נוהגים לשלוח עבריינים לגלות לאילת, טעו, שכן העבריינים ירדו לאילת מרצונם הטוב, כמו אל מכרה זהב.

אחרי שבקבות מעצרו של עורך-הדין צבי טוב וגובר העיריה בן-אפרים, נעצרו גם הקבלנים האילתיים זלמן דמוכר, שרגא פיקסלר, החוחר אברהם בקרמן ואיש העסקים-המפוקפקים יעקב הלפרין — היה ברור דבר אחד: כנופיה של רמאים פחים וערומים השתלטה על אילת, תקעה בה יתד, ששימש בסיס לעסקיה המפוקפקים, שהשתרעו על פני כל הארץ.

התעלומה שניצבה השבוע בפני הקהל הישראלי, לא היתה עוד פרשת עסקיה של כנופית רמאים וזיזפנים זו. התעלומה ה' אמיתית והקשה לפתרון היתה: האם היו ראשי-העיר אילת ופרנסיה שותפים לעיסקת תיו האפלות של גוברם בן-אפרים, או שמא היו שוטים מוחלטים, כולם עד אחד, שנפלו ברשת שטבנו להם?

האדם הנושא באחריות הראשונה במעלה, למה שקרה ולמה שאיפשר את מה שקרה, הוא הנוך נגר ראש עיריית אילת. כי גם לו לא ידע חנוך נגר מזה זמן רב על עברו הפלילי של גוברו, אילו גם לא היה שומע שמועות ואזהרות מעשרות אנשים, כי בן אפרים הוא נוכל, גם אז היה זה מתפקידו לדאוג לכך, שלא תהיה כל אפשרות למו' עלים וזיזפנים לעמוד במחיצתו. אולם כאשר מתברר כי חנוך נגר הוזהר שוב ושוב, על ידי קציני משטרה, עסקנים והנכבדים שבאישי אילת, על הפח שהוא עומד ליפול בו, ואף על פי כן לא נקף אצבע — גדלה אחריותו של נגר שבעתיים.

המלצה ע"ד קרן-צבי

איך הגיע צבי בן-אפרים, בעל העבר הפלילי והשם הרע, למצב ש' איפשר לו לשמש כגורעין לכנופית נוכלים? סיפר השבוע על כך חנוך נגר, בתשובה לחקירת כתב העולם הזה: "לפני כשנתיים וחצי הוצאנו מכרו על משרה פנויה לגובר במועצת אילת. צבי בן-אפרים היה אחד מן

במדניה

דרכי-חיים

הגיס התקיר

מוחמד גאזי, בנה המפונק בן 38 ש' משפחה עשירה בבקה אל-גרביה, שנה שגי' אה גורלית אחת בחייו. הוא נשא לאשה את לטיפה, אחות אשתו של האיש התקיף בבקה אל-גרביה, רשיד נאדיף, הפך להיות גיסו.

רשיד היה דמות חדשה ביחס בכפר שבמשולש. לאחר מלחמת השחרור גלה מכפרו גלמה, ליד חיפה, הגיע בעירום וחוסר כל לבקה אל-גרביה. אולם אם לא היה לו לרשיד רכוש, הרי היו לו חברים. כשהועברה בקה אל-גרביה לשטח ישראל, לאחר הסמירודוס, פגש רשיד את חבריו, עימם עבד לפני המלחמה במכס, וזכה להמ' לצות גלהבות. היה זה רק מקרה כי אחד החברים עבד במשרדי האפטרופוס. מקרה שני העביר לידיו של רשיד, בחכירה, מאית דוגמים מנכסי הנפקדים.

תוך שנים מועטות התעשר הגיס, הפך להיות אדם מקובל מאד על השלטונות, מקובל פחות על תושבי הכפר. כרי לשנות מצב זה, לזכות בעמדה החברתית המגיעה לו, החליט רשיד לבנות לעצמו וילה גדולה, להפוך לבעל-בית בעמיו.

אולם בניית וילה גדולה, אפילו בכפר ערבי, בו וולה העבודה לחסיד הממשל, ער לה כסף. רשיד מצא אנשים רבים, שהיו מוכנים להלתח לו מכספם. אחד מהם היה גיסו, מוחמד. הוא הלוח לרשיד סכום עגול של 5000 לירות — לזמן קצר, כפי שהבטיח הלה.

רעי בארוחת ערב. הזמן התארך יותר ויותר. לפני כחודש פנה מוחמד אל הגיס התקיף, ביקש ממנו את כספו. רשיד הסביר כי הוילה עלתה לו קצת יותר מש' חשב, 25 אלף ל"י, טען כי גיסו יכול לחכות.

שבוע לאחר מכן הופתעו שכניו של מוח' מד לראותו מתרוצץ בביתו, זועק בקוליקר לות. חקירה קצרה העלתה כי מוחמד טעם מארוחת הערב, האשים את אשתו כי ניסתה להרעילו לפי פקודת הגיס.

אשתו של מוחמד לא ענתה על ההאשמות. השכנים הנרגשים פרשו להם והלכו. מוחמד העמיס את שני בניו על הגיס שלו, פקד על אשתו להשאר בביתה וחצה את הגבול ליר' דן. לשם עדיין לא הגיעה תקיפותו של הגיס.

תזכיר

אלופים של שונר

משה דיין השיב השבוע בעקפיון לטע' נות שנכללו בשבוע שעבר במאמרו של העורך על "תוכנית נהלל" (העולם הזה 1132). בין השאר קבע העורך כי תעמולה מיליטריסטית דרושה לקיום מערכת-השונר, עליו מתקיים המשטר המפלגתי הקיים במ' דינה. דיין אישר טענה זו בקבעו, בנאום בתל-אביב, שמערכת המגביות באמריקה דרר' שה לקיום צה"ל, וכי על כן חובה היא לשלוח את אלופי צה"ל לאמריקה כשנוררים של המגביות. . . נגד השחיתות יצא השבוע הראשון-לציון יצחק נסים בכרוז חוצצלהבות, בו גינה את אדישות הציבור כלפי המושחתים. לפני שלוש שנים גילה העולם הזה (972) את פרשת דירת-השרד של הרב נסים, שעלתה למשלם-המסים כ' 90 אלף לירות, בעוד שהרב עצמו השכיר את דירתו הקדומת תמורת דמי-מפתח. . . אל"מ דוד נים, מנהל ועדת-העשור, שאמר לכתב העולם הזה "בשביל האורח הפשוט אני הייתי, התה ואהיה תמיד אלוף-משנה!" פרש בשבוע שעבר מצה"ל, ימים מעטים אחרי שהעולם הזה (1132) גילה כי גידול לפני שנתיים על-ידי בית-דין צבאי לגירוש מצה"ל בקשר עם החזקת 700 מעטפות סיני שהיו מיועדות לחלוקה לחי' לים, וכי פסק-דין זה הומתק להעברה-מתפ' קיד. . . עמי ריבלין, איש קיבוץ מעור-חיים לשעבר ובנו של נאשם משפט-הנשק המפורסם בחקופת המנדט שהתפרסם כ"מש' פס סירקין-ריבלין", גידול השבוע לחודש מא' סר, 11 חודש מאטר על תנאי ו' 250 ל"י קנס, על פירסום מודעת-כזב בעתונות, בה הציע לאנשים המעוניינים להשתתף בסרטים לשלוח לו כסף כדמי הרשמה. הסיפור ה' מלא הראשון על הפרשה פורסם בשעתו ב' העולם הזה (1119).

לטיגון

לבישול

לאפיה

לסלט

לשד
יצהר
מין לב אריא

למשה שפירא ולבחי'ל

ברכת מזל טוב לנישואיהם

פיקודיו

ראשי-עיר נגר מינוי מתוך 119 אזרחים

ההתעוררה!

הכספים, וגם כמגייס כספים עבור המועצה. הוא עשה רושם חביב על כל אדם. האמת צריכה להיאמר, שלא רק חנוך נגר התרשם לטובה מבן־אפרים. גם חבריו למועצה, יוסף לוי מנהל ארבע באילת ושמואל ("בובי") עצינו, מנהל מקורות, עזרא כהן, קלון עצמאי לעבודות השמל וצבי לטר, פקיד מועצת הפועלים, האמינו בצבי בן־אפרים בכל ליבם. האמונה היתה הודית. בן־אפרים עצמו האמין מצידו כי מאמינים בו וכי צעירים אלה, חסרי כל-

עלים, למנהל מקורות באזור עם גידול המפעל. עצינו היה נוהג להחליף את נגר בכל פעם שזה היה יוצא בשליחות המגבית לחו"ל. אך הבנתו בעניני המועצה ובעיר תיה היתה מועטת ביותר. עצינו הישר והגון היה סומך בכל לבו על פקידי ה־מועצה: על ישעיהו שטיין, המזכיר החרוז, ועל צבי בן־אפרים, הגובר הממוחל. אמונתו העיוורת באחרון הביאה אותו כמעט למבוך פלילי וכספי, ממנו הצליח לצאת בקושי רב.

★ ★ ★

תתייעפים בעדיפה

בין נבחרו ציבור מסוג זה, חסרי נסיון והבנה, הרגיש בן־אפרים את עצמו כדג שמן במים. הוא יכול היה לעשות ככל העולה על רוחו, להנהיג סדרי מנהל כראונו, להעביר החלטות עסקיות וכספיות בהתאם לאינטרסים הפרטיים של עצמו ולבחור בעצמו את הספקים, הקבלנים, גותני האשראי ומכיו שטרות לניהול כספי המועצה. בן־אפרים היה איש החוק: לכל ישיבה היה בא עם ספר חוקים עבה של תקנות הרשויות המקומיות בישראל, היה מצטט בעל־פה סעיפים ותת־סעיפים, משכנע תמיד את חברי המועצה, כי הוא עצמו ורק הוא בלבד, יהיה צפוי לבית סוהר, במקרה של עבירה על החוקים שציטט ושאיש מחברי המועצה לא ידע אם הם קיימים במציאות.

לעתים קרובות לא היו נאומי השכנוע של בן־אפרים מספיקים לחברי המועצה. הם היו מתבלבלים לנוכח טורי הספרות הנראים שבן־אפרים היה מערים לנגד עיניהם, מנסים לעתים לעכב עיסקה זו או אחרת בבורסה התל־אביבית. או היה בן־אפרים גוקט בשיטות הלוחמה הפטיכולוגית: הוא היה מעכב בבת־אחת את כל התשלומים השוטפים של המועצה, מורה להנהלת השט"בנות ולקופאי להפסיק לקבל קהל, לשלוח את כל הנוגים לגוברות לעזאזל.

התוצאה היתה אדירה. התושבים, הספקים, הקבלנים ועובדי־המועצה היו מצפים את חנוך נגר ואת חבריו בתלונות. "לא משל מיים, בן־אפרים צועק, הגוברות סגורה, ה־קופאי מקלל, הו הידיעות באות בזו אחר זו לחנוך נגר. הוא היה קורא לבן־אפרים: "מדוע לא תזכירם?" היה חוקר בכעס. "אין כסף, היתה התשובה הסטנדרטית. אחרי ימים אחדים היו כל חשבונות הבנקים "מת־פוצצים", באיזה היתה דואג לרוקנם מכל מוזמנים, לגרום לכך שעשרות שקים יוחזרו למקבליהם ללא תמורה. עורכי־הדין היו מתחילים לצלצל, כל עסקי־העיר, עבודות הבניה, הספקת חומרים תיוונים למשרדים או לבתי־הספר, היו נפסקים לחלוטין.

או היה מגיח בן־אפרים מחורו בגוברות המועצה. "יש עצה, אבל אני אלך לבית הסוהר", היה אומר בצדקנות הגובלת עם תקרבת־נפש, "אני מכיר מישהו שיכול ללחץ לנו כמה אלפים בריבית גבוהה."

חברי המועצה היו מסתכלים בתומונותיו כאלה על בן־אפרים כעל המלאך הגואל. בן־אפרים היה איכל ארוחה שמנה, מקים מהומת־ענק בין המוכרות והפקידים, טס לתל־אביב ומטלפן אחרי כמה שעות: "השגתי תי תודיע לנו צדקות שאפשר כבר לשלם". אך היה בן־אפרים משיג את הכסף — על כך לא ידעו חברי המועצה אפילו עובדה אחת. ברוב המקרים לא היה צורך להשיגו. הכסף החוזר לבנקים — בן־אפרים זכה באשראי־אמון חדש. כשנשאלו השבוע בחקירות המשטרה על שורה שלמה של ספקים, מלחי־בריבית, מוכישי־טרות ואנשי כספים בתל־אביב, לא הכירו אפילו אחד מהם: "בן־אפרים היה מסדר. את הכל אנחנו לא התערבנו!"

★ ★ ★

צקים מתחת למחיר הקרן

צדקותיו הפיננסיות המיסתוריות יריות של בן־אפרים נבעו מהיותו קשור לרשת, אשר קרוב לוודאי כי יעקב הלפרין, החוליה האחרונה בשרשרת המעצרים, עמד בראשה וניהלה. היתה זו רשת, שהיתה מעורבת בחלק ניכר מהשערוריות הכספיות, שארצו בארץ בשנים האחרונות. ושיעקב הלפרין, מרכז הרשת, עיסקותיו ושיטותיו, ידובר עוד בהמשך הסידרה. אולם כדי לתת מושג לקורא מה היה חלקו של בן־אפרים, יש לעמוד בקצה על פעילותו הכלכלית הענפה של הלפרין.

גזבר בן־אפרים
תמונה באלבום 100 הפושעים

ניגש לארון והוציא לי תעודה המעידה כי זוכה בדין. ראיתי את התעודה והבאתי את תכנה לידעת חברי־המועצה. החלטנו שהיות והוא יצא זכאי לא נתחשב בעברו. "במשך שנה אף אחד לא פנה עוד אלינו בענין זה. אבל כעבור שנה, כשהגיע המפקח מאיר שקל לאילת, הוא קרא לי למשרדו והראה לי מסמך, לפיו היה לבן־אפרים תיק פלילי. שקל אמר לי שמחובתו להודיע לי זאת. עניתי לו שאני יודע על כך מזה שנה. לא עלה על דעתי, שהתיק במשטרה ותעודת הזיכוי של בן־אפרים, נוגעים כל אחד לענין אחר. מסתבר שמה שראיתי במשטרה, לא היה קשור בתעודת־הזיכוי. אני חושב שהם בעצמם, במשטרה, לא ידעו באיזה ענין נאשם בן־אפרים."

אולם הוזהרתה של המשטרה לנגר לא היתה סתמית ביותר. מתברר שמה שנגר ראה באילת היה אלבום פושעים, בתוכו נמצאו תמונותיהם של 100 האנשים בעלי העבר הפלילי, היושבים באילת. בן־אפרים היה אחד מהם. כל אדם בעל המושג הקלוש ביותר במשפטים, או שביקר רק פעם בימיו בסרט בלשי, יודע כי אדם שזוכה מאשמה פלילית, תמונתו ושמו אינם נמצאים באלבום פושעים. הבנה אלמנטרית זו לא היתה לי חנוך נגר.

אולם מלבד משטרת ישראל היתה רשימה ארוכה של אישים ואנשי ציבור שבאו אל חנוך נגר כמעט מדי יום ביומו, ביחוד בחודשים האחרונים, הסבו את תשומת־לבו לעסקיו של בן־אפרים:

- **המהנדס מאיר בית־אש,** ידוע של חנוך נגר וחברו למפלגה, מסר לו עשרות עובדות והוכחות על חשדות מבוססים מאוד. התוצאה: נגר קרא לבן־אפרים, סיפר לו על פגישתו עם בית־אש. בן־אפרים יצא מכליו, כינה את בית־אש רמאי, האשים אותו במעשי רמאות במחנה המסתילי, שי־העבודה בו נמסרה ללא מכרז לעסקי השות־פות ולמן דמוכר—בן־אפרים.
- **המהנדס אשר אולניניק,** חתנו של שרה־העבודה מרדכי נמיר ומנהל החברה המונופוליסטית לתכנון והשגחה על מפעלי השיכון של משרד העבודה באילת. אולניניק אף ניסה להקים פעם סיעה מתחרה לחנוך נגר, והואיר את נגר מפני בן־אפרים ודמוכר.
- **חיים בונה,** מזכיר מפא"י באילת, שהודח וגורש מאילת בהתערבות בן־אפרים. בונה ידע על עסקיו הלא־כשרים של בן־אפרים לפני רבים אחרים באילת. הוא הו־ (חסשך בעמוד 12)

נאשים:

עלם מעשרות אזהרות והודעות של אישים חשובים באילת בדבר מהימנותו ועסקיו המי־פוקפקים של גזבר המועצה.

- **כי חנוך נגר ממשיך להעי־פיק בשירות המועצה, בלחץ ועדיה־עובדים, אנשים שידוע כי מעלו באמון, עברו על החוק ופגעו באינטרסים של מועצת אילת.**

נסיון ציבורי או עסקי של ממש, לא יוכלו לעולם לגלות את עסקותיו המפוקפקות.

"פקק" בצואר הבקבוק

על מנת להבין כיצד יכול היה מעגל־קסמים זה של אמונה עיוורת להתקיים, צריך לחזור קצת יותר אל שיטת פעולתו של צבי בן־אפרים. היתה זו שיטה פני־גנטי־פסיכולוגית, שרק גאון בעל הבנה בשני שטחים אלה יכול היה להפעילה בתוך גן־עדן של שוטים, שנבחרו במקרה להגיד הלת עניני העיר הדינאמית ביותר בישראל. אורחים שנבחרו לא בזכות כשרונם המנהלי או הציבורי, אלא בזכות העובדה הפשוטה כי הם היו הטובים ביותר לתפקיד העד השכונה אילת מבין 119 התושבים האחרים של שתי שורות הבתים שעל חוף ים־סוף, שהיו קיימים בשנת 1955.

צבי בן־אפרים, בעל הנסיון המעשי הכס־פי במעילות מושב משב־דב, עיריית צפת וקייזר פרייז, היה בעל עין חדה. הוא ידע לבחור את קרבנותיו במהירות ובעי־לות. הוא ידע גם לסחגם, כמעט במבט ראשון לטוב המתאים: אל השוטים, או אל התושבים את עצמם לנבונים. הוא מצא באילת את הסוג הראשון.

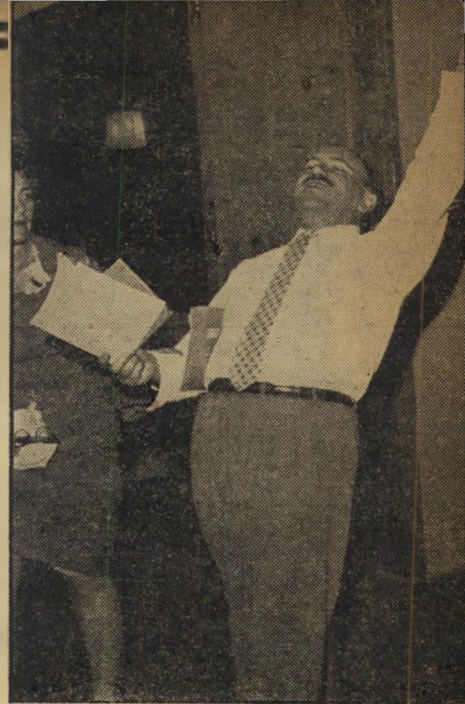
לחנוך נגר לא היה מעולם נסיון בעבודה ציבורית. הצעיר הציוני מאמסטרדאם, כפי שמסתבר עתה מתולדות חייו, ניהל לפני בואו לאילת פנסיון ומסעדה כושלים ב־ירושלים. בזכות קשרי משפחה עם אחד בשם אריה שפורן, שכיהן תקופת־מה כנ־ציג משרד ראש־הממשלה ואח"כ משרד־הפיתוח באילת, ירד חנוך נגר עם אשתו ובנו לאילת, נבחר עד מהרה כראש העד המקומי של שלושים פועלי צה"ל האזרחיים במקום. בדיחה אילתית המבוססת על המצי־אות, והמתהלכת עתה בין חוקי אילת, רובם הולנדיים, מספרת כי הסיבה לכך ש־נגר נבחר לראש־העוד המקומי היתה, כי־כל שאר החתנים היו בעלי־מקצוע, מי־גרים, טבחים או נגרים, ואילו נגר הפה היחיד בין כולם שהיה מחוסר־מקצוע ו־"פקק" בסידור העבודה היומי.

שמואל ("בובי") עצינו, עצינו, איש אחדות העבודה וסגנו הצעיר (29), של נגר, היה מחוסר־הבנה ונסיון ציבורי עוד יותר מנגר. עצינו, מפעילי התנועה המאוחדת, עזב את קיבוץ ראש־הגוקר בהיותו בן 21, לקח אתו את אשתו הצעירה וניסה וירד לאילת על מנת להתקיים שם כפועל בחברת חמו־רות. בין פועלי מקורות, רובם עולים חודשים, התבלט עצינו עד מהרה כאיש היחיד שידע עברית על בוריה, ושיכול היה לנהל את הענינים המנהליים של המפעל, מונה במשך זמן לאחראי על שאר חפוי־

רבות האהבות שהיו, אך לתלמידי מחזור כ"ב נשארה הגמנסיה

אהבה ראשונה

כאחד המקצועות היה נותן ציונים מבלי לבדוק את העבודות. פעם הוא העתיק מי אלעזר מלחי מלה במלה. מלחי, שנקרא אז זלצמן, קיבל טוב מאוד והוא רק מספיק.

השופט

המחוזי אלעזר מלחי, מנהל את טקס פגישת בוגרי מחזור כ"ב של הגמנסיה הרצליה.

"מ"ה כל הרעש הזה שם בפנים?"
 שאל אחד החברים הנכבדים של אחת ממשכנות בני ברית, בהצביעו כלפי אולם המסעדה של בית ציוני-אמריקה. "שם נמ' צאים אנשי הרצליה", היתה התשובה. "הרצ' ליה?" תמה האישי. "איוו מין לויה היא זאת?"

פעם קשה היה לתאר שמישהו יטעה לגבי המושג אנשי הרצליה. כי הגמנסיה הרצליה היתה, לגבי הישוב שלפני קום המדינה, הרבה יותר מאשר סתם מוסד חינוכי, ולגבי חניכיה ובוגריה, הרבה יותר מאשר מקום בו בילו את שנות לימודיהם. אנשי הרצליה היה סימן היכר לסוג מסוים מבני הארץ. אף על פי כן היה בשאלתו של איש בני ברית משהו מן האמת.

כמאה האנשים שהתכנסו השבוע בבית ציוני אמריקה למסיבה חגיגית, היו כמעין לשכה של מסדר חברתי. היו אלה חניכי ובוגרי מחזור כ"ב של הגמנסיה הרצליה שעזבו את ספסל הלימודים בה לפני 25 שנה. הם היו כבני 18 כשסיימו את לימודיהם בשנת 1934 — שנת משפט רצח ארלוזורוב, תחילת עליה ב' ותחילת הבריחה ההמונית של היהודים מגרמניה של היטלר. הם היו בני 23 כשפרצה מלחמת העולם השנייה. הם היו בני 32 בתחילת מלחמת העצמאות. כיום הם נימנים על אנשי הצמרת החברתית, הפקידותית, הבטחונית, הכלכלית והתרבותית של ישראל.

מה שאירע להם ב-25 השנים שחלפו, הוא סיפורו של דור שלם.

גוש שד קוורצה מקיר

"את זוכרת איך שפעם סידרתי אוי"א תרז?" אמר שלמה תגרי, סמל ראשון במשטרה ישראל ומזכירו של מפקד משטרת מחוז תל-אביב להדסה שורי, מורה ואשתו של בעל גלריה לאמנות. "בשיעור לגיאוגרפיה

לוגיה הורדתי חתיכה מהקיר ואמרתי לך שזה גוש של קרצה. אחר כך תפס אותי המורה וזרק אותי לשבוע ימים מהכיתה". "היא היתה הנערה היפה ביותר ככל המחזור". הסביר אלוף-משנה יעקב פרי (פרולוב) מפקד מחוז ירושלים, לקבוצת (הצבאי) בהצביעו על תמונה צהובה מיושן התלויה על הקיר, בה נראתה קבוצת נערים מקיפה נערה אחת. "תמר לוינסון — היא היתה רזה כמו גפרור. כשהצטלמו, תמיד הצטופפנו מסביב לה להצטלם לידה. מה אתה היום?"

"היא יושבת באוסטריה היום", הסביר מישור. הם ישבו זה ליד זה כמו בימים הטובים, החליפו חיוכים וזכרונות, נזכרו באהבות ראשונות ובמעשי קונדס משותפים. רובם לא ראו זה את זה אפילו פעם אחת מאז נפרדו לפני 25 שנה. בשולחן הראשי ישבו המורים, רובם מתקרבים לגיל 70 או מעבר לו, שריני צחח המחנכים, שפעם היו רועים עדים מפניהם במסדרונות. במשך זמן מה הם ניסו להעלות חוויות משותפות, שארעו להם באותם הימים. לשופט המחוזי אלעזר מלחי, בן המחזור שניהל את הטקס ברוח ההומור הטובה שלו, נשמרו עדיין מחברות מאותה תקופה, בהן רשם כמעט דו"ח סטגור גרפי מחכמות המורים והתחכמויות התלמידים.

"לבחנינה חשובה באנגלית הכין אברהם צ'יפמן את חברו יגאל פוי. פוי למד ולמד ולבסוף טען שאיננו יודע כלום ולא יעבור את הבחינה. אמר צ'יפמן: נתערב על גרוש שתעבור את הבחינה. והתערבו. שבוע ימים אחרי הבחינה התזיר ראובן גרוסמן את המחברות. לכשראה פוי את הציון בבחינה התחיל לקפוץ, לקרקר ולנפנף את המחברת באויר. כולם שאלו אותו איזה ציון טוב הוא קיבל. במקום לענות רץ אל צ'יפמן וצעק בקול מלא שמחה: קיבלתי מספיק בקושי, תן מיד את הגרוש של ההתערבות".

צ'יפמן אגב, הוא היחיד מבני המחזור שגורלו לא נודע והוא מוגדר כנעדר. הוא התגלגל למקסיקו כמהפכן, נחטף ונעלם על רקע של פעולות אנטי-קומוניסטיות.

אלגיה על שפתיים

"פעם נתן המורה לעברית לכתוב חיבור חופשי", סיפר צבי גולדברג, אביו, הנחשב על-ידי חבריו כבר-מזל, משום שזכה ב-30 אלף ל"י בהגדלת המלוזה ה-עממי. "מרדכי סטרומינסקי-סתר כתב במ' קום זה יצירה בומרה. הנקראת גם כן חיבור חופשי והגיש אותה למורה. שם יצירתו היה אלגיה על שפת-הים בתל-אביב. על זאת קיבל כמובן הערה". אותו סטרומינסקי רצה לברר, אם מורה

גמנסיה תל-

מחזור

כך הם התחילו את דרך חייהם לפני 25

התאומים
 יהודה (10) ונחום (11) בוטקובסקי, שני שהיו דומים זה לזה בצורה שאפילו ה' התקשו להבדיל ביניהם. כיום עוסק יהודה במסחר, ואילו

קריאה למסדר
 קבוצת בוגרי המחזור מרימה כוסות ובקבוקים לחיי המורים. ראשון משמאל הוא אלעזר מלחי (9) שלישי משמאל הוא הסופר מיד' שיף (13). המספרים מציינים את המקום בתמונת המחזור.

האלחין
 מרדכי סטרוי מינסקי, היה חניך המחזור, אך לא היה בוגרו.

לגיאורפיה; ראובן אבינועם (2); המחנך לוי (3); המורה למתמטיקה קיפר (4); המורה להתעמלות נשרי (5); המורה ביזיונסקי (6); המורה לאנגלית לוי (7) והמורה לציור אלדמע (8).

שרידי המורים של המחזור. מימין לשמאל נראים: ויטפון, המורה למלאכה; סברדלוב (1), המורה

שלום, האדונים ציפס

הזרצ'יה

אביב

ה'תרצ"ד

שנה - הצמרת החברתית של ישראל כיום

בפעם הבאה כתב סטרומינסקי שירושלים היא עיר הבירה של אפריקה הדרומית ועוד שסויות כאלה, וכמובן שקיבל ציון טוב. היום סטרומינסקי הוא מורה למוסיקה בקונסרבטוריון הישראלי, מלחין, ובוגר בית הספר הגבוה למוסיקה בפאריז. פעם זכה בפרס אקוים ופעמיים בפרסים של עיריית תל אביב.

„מחנכנו בכיתה השישית היה אדון לוי,“ התחיל סיפור אחר, „והוא היה ירא כל הזמן שלא יתלכך מדור ההערות ביומן. פעם רשם ראובן גרוסמן-אבינועם הערה ביומן בנוסח הזה: „מפני מה חסרו אידלמן ופזי בשיעור אנגלית?“ (הם חסרו מפני שהיו אצל הרופא). לויין כעס מאוד וכתב במדור ההערות: „לא כאן המקום לשאל שאלות.“ למחרת כתב גרוסמן באותו מקום: „רק כאן המקום לדברים כאלה!“ על זה השיב לויין בהערה נוספת: „כאן לא מדור לחליפת מכתבים.“ גרוסמן כנראה לא הרגיש בתשובה ובזאת הכתימה חליפת ה הערות.

התאומים של המחזור היו יהודה ונחום בוטקובסקי, שדמו זה לזה כשתי סיפות מים. היום אחד מהם סוחר, בוגר בית ספר לכלכלה באנגליה והשני בוגר הטכניון העברי העוסק בתכנון מכני. „פעם מצא המורה את נחום בוטקובסקי בוכה, מה קרה? שאל אותו המורה. אני בוכה, ענה נחום, משום שאחי התאום הרביץ לי אתמול מכות. אז אמרתי לבן דודי שיכה את אחי, אז הוא טעה והרביץ לי.“

★ ★ ★

הפדיקן אבל את הפנקס

היינו הולכים לגמנסיה ולא לומדים בגמנסיה,“ סיפר יצחק ערן (שפר), כיום סגן-אלוף בצה"ל. „אותי היו מכנים בשם קואינור, מפני שנולדתי בצ'כיה ובאותו זמן היו לנו עפרונות צ'כיים בשם קואינור. עסקנו בספורט אולי שמונה שעות ביום. היינו באים לגמנסיה לפני הלימודים, כדי שנוכל להספיק לשחק כדוריד. עוד לפני הצלצול היינו רצים למגרש כדי לשחק. היתה לנו קבוצת כדוריד שקראו לה המונצח. במשך שבע שנים רצופות ניצחנו את כל בתי הספר בארץ כולל את בית הספר הריאלי בחיפה. במכביה של שנת 1932 שיוחקנו נגד נבחרת צ'כיה וניצחנו.“

היה לנו מורה לערבית ששמו היה כרסנטקי, סיפר יגאל פז, יצואן. „הוא היה נוהג לומר: נתתי לשני תלמידים לא מספיק, לא אוכיר את שמם. אבל פזי וסוסי קין - הוהרו! פעם היה לנו מורה, לא רוצה להזכיר את שמו, שהיה לו פנקס שחור ששם היה רושם את הצינונים. לא יכולנו להגיע אל הפנקס, מה עשינו? בפזי נתהתי היה לנו עוף גדול - פליקן. פעם

היהלומי

צבי גולדברג, זוכה ב' מלווה העממי ב'30 אלף, תוקע בחצוצרה לפתיחת כנס המחזור.

אשת השופט

שלום רוזן בת 79 - שבע ריז (17), היתה המצטיינת במחזור.

אגרונומית
טייליה ריז, חיה מהבוגרים העוסקת בחקלאות.

אייסה בסייסה
ניירק צבי (15) כיום מנהל תחנות דלק ורפאל סוסקין (14) פרטומאי, מחשורים פעולת אייסה שושני (16) הצנום, אף הוא מבוגרי מחזור כ"ב.

הקצין
סגן-אלוף יצחק ערן (שפר) כונה בשם קואינור, בגלל מוצאו הצ'כי, כמוצא עפרונות קואינור.

התאומים של המחזור כריהם הטובים ביותר, אחיו נחום, בהנדסה.

אתן השוחד בני-ברק כעלילת-נקמה — או כפתיחה למלחמת-אחים בתיק שייקרא

המשפטי נגד מהנדס כהן

פות לא הספיקו לכסות את צרכי המשפחה הענפה.

★ ★ ★

“עלילה!”

היריעה על מעצרו של אלכסנדר כהן הייתה את חברי מועצת העירייה, לדבר ריחם, בתדהמה. ראש העיר משה בגנו, שהיה נוכח בישיבת ועדת-המשנה של ועדת בניין ערים, בה השמיעו הקבלנים את האשמותיהם, מסר לעתונאים כי היה מופתע ביותר כאשר שמע כי המשטרה התערבה בפרשה. “גמנה ועדת-חקירה פנימית” הבי טיה, “שתחקור את הפרשה. אם המשטרה תביא הוכחות בעניין זה, תסיק העירייה את המסקנה.”

הבעיה, שעמדה בפני הנהלת העירייה, הייתה: האם להפסיק את שירותו של כהן, עד לגמר הבירור המשפטי? היותו נמשך עד קרוב לחצות, מבלי שחברי ההנהלה יוכלו לקבל החלטה כלשהי. כאשר נשאלו על תוצאות הדיון, השיבו בהבעת אמון-רב בכהן. “לקבלן יעקובוביץ”, הצהיר אחד מחברי הנהלה, “יש כל מיני חשבונות משלו עם מהנדס העיר. הוא אדם פרימיטיבי וממורמר. המסוגל להעליל עלילה זו כנגד קמה.”

ראש העיר, מצידו, הוסיף: “קשה לי להאמין כי אלכסנדר כהן יקבל שוחד. על כל פנים דרשתי ממנו להשיב להאשמות ולתבוע את שני הקבלנים על הוצאת-דיבה או להסיק את המסקנות.”

מכתבו זה לכהן שלח ראש העיר אחרי ששמע את דברי הקבלנים, אולם בטרם הספיק לקבל תשובה נעצר המהנדס. מפי קציני המשטרה שבאו לגבות ממנו עדות בפרשה זו, נודע לראש העיר כי כהן אמנם כתב טיוטת-תשובה, בה הודיע כי אינו אשם וכי יתבע את המלעזים לדיון. אך המכתב החרם עם יתר המימכרים, בעת חיפושי המשטרה. ולא הגיע לתעודותיו.

מוזכיר העיר אלעזר פרל, בנו של אחד ממייסדי העיר, נראה מהומם לא פחות מחבריו. “זה מעציב מאד”, הרהר, “שגם שמה של בני-ברק מעורב בפרשה כזו. אבל מה אפשר לעשות? זה כנראה הולך לפי אלף-בית: זה התחיל עם אילת, עכשיו זה בני-ברק, ואחריו יהיה התור של האות ג’. מי יודע — אולי גבעתיים תהיה מאחר בחדשות.”

יתכן אמנם כי תורה של גבעתיים מתקרב. אולם נראה כי מאחר, ואולי גם מתרחים, ימשיך שמו של אלכסנדר כהן להיות בחדשות.

שוחד. אולם נודע כי בפרשה זו, לא המש- טרה תחליט על תביעתם של הקבלנים או אי-תביעתם. ההחלטה תתקבל עלידי משרד היועץ המשפטי, אחיו של החשוד.

★ ★ ★

זה האיש

מי הוא האיש שמצא את עצמו לפתע בכותרות ראשיות בעתונות-הערב? אלכסנדר כהן (47) נולד בליבק שבגור מניה, שנה וחצי אחרי אחיו הרמן (חיים). הוא הספיק לסיים את בית-הספר התיכון בגרמניה, לפני שעלה ארצה והתקבל במוסד הרב קוק בירושלים, שם למד גם אחיו חיים. אולם בעוד שאחיו הבכור פנה למדעי הרוח והתמחה במשפט, נמשך אלכסנדר אל הסכי- ניקה. הוא למד הנדסה בדרמשטדט ובפאריס. סיים את חוק לימודיו בטכניון בחיפה.

לצעיר הגבור והמוכשר ציפתה קריירה מקצועית מושכת. במלחמת העולם השנייה, כמהנדס אזרחי בשרות חברת פלורו, ביצע עבודות רבות עבור הצבא הבריטי בסוריה. מעבודות אלה, בשנת 1945, נתקבל כעוזרו של מהנדס העיר בני-ברק, אחרי שזכה במיכרו.

ארבע-עשרה שנות עבודה בעיריית בני ברק הצעירו את אלכסנדר כהן גבוה מאוד. הוא נתמנה מהנדס ראשי, התייחסו כתיכונן-ערים ובהנדסת-ערים בארצות-הברית, התמנה כמרצה לשמאות בטכניון בחיפה. משכורתו הגיעה ליותר מ-600 ל"י, אשר אליה נוספו הכנסות שונות מעבודות פרטיות, ממתן הרצאות וכתיבת מאמרים מקצועיים רבים. העירייה אף העמידה לרשותו מכונת פרטית, אותה רכש במרוצת הזמן בתשלומים נוחים. מבחינה תומרית לפחות, היה מצבו נוח ביותר.

בחייו האישיים, סבל כהן מטרגדיה. אשתו נפטרה לפני ארבע שנים, אחרי שילדה לו ארבעה ילדים. הוא התחתן שוב, עם מורה לאמנות יוצאת הולאנד, אשר הביאה עמה שלושה ילדים משואיף קודמים. מאז נולדו לזוג שלושה ילדים נוספים. הילדים כולם חברי הפועל המזרחי, כמו אביהם, ובנו הבכור, ידידיה, הינו חבר קיבוץ כפר דרום.

תחילה התגוררה משפחת כהן בבית בן קומה אחת, ברמת-גן. מאוחר יותר הוסיף לו קומה שנייה, הפך אותו לקוטני. חבריו יודעים, כי את הכסף הדרוש סיפק חתנו האמיד. לא פעם אף הצהיר כהן בפני חבריו-לעבודה: “לאשתי יש גולדן רבים כהולאנד”. כסף זה של אשתו נראה לאותם חברים כמקור מובן-מאליו לבניית הבית ולהוצאות אחרות. במידה והכנסותיו חשוט-

דבר זה חרתיה את דמם של יעקובוביץ ושלב. “זאת רק נקמה בנו”, טענו בפני חברי ועדת-המשנה, “מפני שלא רצינו לשלם לו יותר שוחד! הוא דרש מאיתנו תשלומים נוספים, וכשסירבנו, התחיל לעשות לנו צרות.”

הצרות כללו, בין השאר, הגשת תביעה משפטית נגדם, על עכירה בבניית בנין אחר. המשפט התקיים בפתח-תקוה והקבי- לנים נקנסו באלף ל"י. נזכר השבוע היועץ המשפטי של העירייה, אשר ניהל את התבי- עה נגד השניים: “יעקובוביץ התרגז מאד וקרא באדישו: “שיעשה מה שיעשה. אבל את נשמתו (של כהן) אני מחזיק בידים!”

למשפט זה ניתנים עתה שני פירושים בבני-ברק. הראשון: שהקבלנים היו בטוחים ביכולתם להזיק למהנדס-העיר, מאחר ונתן בידיהם הוכחות על קבלת-שוחד. השני: כי אז נגמלה בלב יעקובוביץ ההחלטה לסחוף את מהנדס העיר בעלילה קטלנית.

★ ★ ★

התערבות מפלגתית

אשמות שהוזהרו עלידי הקבלנים לעוררו תדהמה בעיר. כתג השבועות היו לשיחת-היום בין המתפללים בבתי-הכנסת הרבים. אולם כל העניין יכול היה להיגמר שם, לולא נמצא הגורם המעוניין בפיצוץ הפרשה בציבור. היתה זו סיעת אחדות העבודה בעירייה, אשר עטה על המציאה ודרשה את התערבות המשטרה.

אין כל ספק, כי תביעה זו גרמה אי-נעי- מות לא מעטה למשטרה. שהרי לא בקלות יחשוב קצין על מעצר אחיו של היועץ המשפטי. עמוס בן-גוריון טיפל אישית בתומר; נשלחו בלשים לחקור מסביב להאשמה ובתחילת השבוע נקראו הקבלנים למטה המחוז. כאשר יצאו מן החקירה, אחי רי חצות, היה ברור להם כי הכניסו לא רק את אלכסנדר כהן למצב ביש, אלא אף את עצמם. כי מתן שוחד הוא עבירה לא פחותה מקבלת שוחד. אך נראה כי מה שהקבלנים סיפור והראו למשטרה — תלונות אחדות-העבודה — לא הותירו בפני הקצינים ברירה אלא לעצור את המהנדס. השכם בבוקר יצאו שתי המכוניות לקוטני של כהן.

מבחינה ציבורית, עשויה פרשה זו להסי- תעף לפגם אסתטי נוסף. שני הקבלנים התיי- חייבו בעבירה על החוק, כאשר נתנו שוחד. עתה קיימות שתי אפשרויות: שהמשטרה תגייסם כעדי-המלך, תמחל להם בכך על צבירתם; או שהם ייתבעו לדיון על מתן

כהן בין המתנגדים לתשלומים אלה. לפני ארבע שנים, בוועידת ארגון הקבלנים, תקף אפלבלט בנאומו את שיטת המס המיוחדת של עיריית בני-ברק, טען כי לקבלנים רבים נרמו בפירושו, כי הם יכולים להפר את החוק, אם רק ישתח על המחיר עם האנשים הנכונים. כתום הנאום ניגש אליו אלכסנדר כהן, כולו נרגז, דרש ממנו לחזור בו מן האשמות, ולמחוק את דבריו מפרטי-בל הוועידה. אפלבלט סירב. “הלא לא הוכרתי אותך!” השיב.

★ ★ ★

נשמה אחוזה בדיים

על רקע עכור זה, התגוללה עתה פרשת הקבלנים יעקובוביץ ושלב. ערב הג השבועות, ביום רביעי, הופיעו השניים בבני- ין העירייה, וזעקים חמס נגד כהן. “אנחנו נספר הכל” צעקי בפני שבעת חברי ועדת המשנה של ועדת בני-ברק. בראותו אותם קפץ כהן ממקומו, הצהיר: “אני לא יכול לשבת אצלם ולשמע את ההשמצות שלהם!” ובניגוד למקובל עזב את חדר-הישיבה. “אם אתה עונה, לעולם לא תחזור!” קרא אחריו יעקובוביץ.

בפני חברי הועדה הנותרים, גוללו השניים סיפור מדהים. “שילמנו להמהנדס העיר אלף לירות שוחד” טענו. לדבריהם, שולם השוחד בשלושה תשלומים ויש בידי- הם אף הוכחה ממשית לאמינות טענתם.

מה יכולה להיות הוכחה זו? לפי גירסה אחת, כאשר בא שלב לשלם את השוחד לכהן, ביקש ממנו אישור כלשהו על קבלת הכסף, כדי שיוכל להראותו לשותפו יעקובובי- ביץ. כהן לא נתן כל קבלה; חתת זאת חתם את שמו על תלושי-הביקורת שנתר ובנסק ההמתאות, אחרי שהוא קיבל את ההמתאה. אין על כך כל הוכחה, אולם נר- אה כי זהו חומר-הראיה שהספיק להפעיל את המשטרה.

מה דחף את השניים לגלות את העבירה? יום לפני כן הופיע אלכסנדר כהן בלחית שני פקחים של מחלקת ההגנה העירונית, ליד בית, אותו בונים שני הקבלנים, ברחוב ארונובויץ, בבני-ברק. לפי התוכנית חייבת קומת-הקרקע להיות בנויה רק למחצה, כש- חזית הבית נשענת על עמודים גלויים. כך ברחבה שבין העמודים בנו הקבלנים קירות, כדי להפוך את השטח הפתוח לחניויות — דבר אשר לא קבלן אחד בבני-ברק עשה. אותו אחרי ששילם את התשלום המקובל. עתה השנייה מהנדס-העיר עצמו על שמירת החוק, הורה לפקחים להרוס את הקירות. פועל שניסה להתערב הושטק.

אכתקדוק ארותי

גאנה. אך זה לי המכתב הראשון מטהראן. (1133/33). כותב הוא, באנגלית: "הנני צעיר יהודי בן 32, משכיל ובעל דיפלומה. אני דובר עברית ואנגלית ומעט צרפתית. רציתי מאוד לכתוב אליך עברית, אך חששתי שאולי אין אני טוב במידה מספקת בכתובה, והעדפתי על כן, לכתוב אנגלית. אני רוצה להתחדע אל נערה ישראלית כבת 35, הדוברת עברית ואנגלית ובעלת מזג טוב. אני מקוה שלהתכתבות תהייה תוצאות טובות." אם האנגלית שלך לא כל כך חזקה — אל תחששי. גם שלו לא.

"ועתה רצוי, כרגיל בכל המכתבים שכותבים אליך — שהכותב היפה, הישר, ההגון והפיקח ישלח אלינו את תמונתו כבר במכתב הראשון, כדי שנוגיש שלא קוף אחוז בעט, אלא לפחות שימפנוה במצב מתקדם ובעל גאון-עצמית ויוזמה פרטית כלשהי. ... נקוה כי אתם שחומי-העור החושש בים עצמכם לראויים לנו, תנצלו את ההזדמנות ותכתבו, ואנו כמובן לא נעמוד מן הצד, ולא נחייב אחרים על מה שאנו לא מוכנות לחתום." עכשיו אני רוצה לשאול משהו: מה, בכל זאת, אתן לומדות באוניברסיטה?

כדי לחטוף לרוב קוראי מדור זה את הטורח לכתוב: תמונה כבר במכתב הראשון, וכדי שהמדור עצמו יראה קצת יותר עליו ודקורטיבי — חשבתי שזה עשוי להיות נחמד מאוד לראות את תמונות הכותבים/ות. אני יודעת שזה נשמע כמו פרוטקציה והכל, אבל לא איכפת לי: מי ששלח תמונה לפרסום יחד עם מכתבו — יעמוד מכתבו מחוץ לתור. אז מה בנוגע?

★ ★ ★

דהבין לב נערה

אתה לא מוכרח להיות יפה, אתה יודע, אם מתחשק לך לכתוב אל (1133/34) בת ה17 ותלמידת השביעית. חשוב רק שתהיה כבן 20 ושחולק "להבין לב נערה". אז מה? יש גם כאלה.

יש כאלה האוהבים ללכת לקולנוע, ואחרים ללכת לקולנוע כדי לאהוב.

★ ★ ★

★ ★ ★

מכתב מטהראן

אני רגילה לקבל מכתבים מכל העולם, כמעט. מקאראקס, ונצואלה, מבורמה, מאירופה, משבדיה, מקסיקו, פולין,

★ ★ ★

מה אומרות עיניהן

אם בשנה השניה ללימודיהן באוניברסיטה, לא השיגו (1133/32) את הדבר שבגללו יש להניח שהלכו ללמוד שם — כבר לא ישיגו אותו שם. ועתה, כשאני קוראה את מכתבו, אפשר להבין שלא בלי סיבה: "... הרינו שתי סטודנטיות חמודות ביותר. איש עדיין לא הכחיש זאת, ואף אם יהיו כאלה שיתנגדו לדעה זו, יש לנו בטחון בכך. שתינו שכנות לחדר, ולומדות שנה שניה באוניברסיטה העברית. צבע שערותינו שונה כמקום מגורינו הקבוע. האחת גרה בצפון והשניה במרכז. עינינו מספרות הכל למי שרק יודע לקרוא בהן. ובכן, אנו מעוניינות להתכתב עם שני גברים שמנת השכל שלהם נעה בין 100 ל120, ואף זה בהתאם לגילם. שיהיו בעלי השכלה גבוהה, רצוי רפואנים, מדעיים, טכניים, מהנדסים לעתיד — מה העניינים בטכניון? — וכמו כן שיהיו מבתי מסורתיים, וכמובן, כמו שאומרים אצלנו — חתיכים. גבוהים, תמריים, בעלי גוף אתלטי, יודעים לרקוד. נרגיש זאת לפי כתב-היד. ההובי שלנו הוא גרפולוגיה. וכמובן בעלי שכל חריף, שנונים, בעלי חוש-הומור. האחת מבכרת בני 25, השניה — בני 30. אנו מבטיחות שלא נשעמם. פה יש לנו מהלכה, הנפתח לעתים גם בצחוק משובב. תאורגו: קרטוליים — אין פלטפוס. כל ידיו במקומן — אין חסר. רגלינו — של רקדניות ממש! אפינו כמגדל הסן. בק הצופה פני תל-אביב-יפו. עינינו כבריכת גבעת-רמב"ם. שנינו — רוחצות בחלב טרי, שערותינו — כעדר כבשים הגולש מן הגלעד בפזיר-גפוש. מבנה גוף — משכנע. את יתר החלקים לא נמשיך לתאר מפאת צניעות. סוף סוף אנו דתיות!"

נערת השבוע

עכשיו תתארו לעצמכם מה היה שלמה המלך כותב בשיר-השירים אילו השתמשה רעיתו היפה, — נו, מהישימה? חבצלת השרון — לו ראה אותה חבושה בצידו מלא לדיג תתזימי כמו יעל דרוך. בטח היה מוסיף שם, אחרי התיאור הנפלא על מה שדומה לעפרים, לאשכולות הגפן ולמגדלים, מין קטע שכזה: "הנך יפה רעיתי, הנך יפה, שני מיכלי חמצן כעולל מתרפק על צואר אמו; כמו נחש על-יאורה, יתפתל צינור-הנשימה על צוארך הבנוי לתלפיות; משקפת-הראיה לראשך, כחחר מלכות, כבריכת מיס-זיכום. ודרך אגב, למה את עוד לא לובשת ביקיני?" אבל בינינו לבין עצמנו, לסחוב ציוד כזה על הגב זה לא עסק כל כך פיוטי. גם ליעל דרוך, צברית בת 21 מחיפה, מורה למלאכה לפי מקצועה האזרחי וכיום חיילת בצה"ל, כאב הגב טוב טוב אחרי שחלצה את המיכל מעל שכמה. במקום לעסיק, כנעדרות אחרות בנות גילה, בדיג מחורים, מעדיפה יעל לדוג דגים. היא האשה היחידה במועדון הדיג התרמימי של חיפה — מועדון של משוגעים לרעיון לתפוס דגים חיים ושמונים בידיים כמעט, מתחת לפני-המים. אני מעדיפה אותם משוגעים ועל הצלחת — את הדגים, כמובן.

אדון בידרמן

מאת
מכס פריש

ב, הבימה"
תל-אביב

יום ד' 17.6
יום ה' 18.6
מוצ"ש 20.6
יום ג' 23.6
יום ה' 25.6
יום ב' 29.6

כינוי חומסין...
קרואסיד
VITAMIN F

לשפת הים עם
קרואסיד
VITAMIN F

לעול בארץ ובחוץ לארץ
קרואסיד
VITAMIN F

בת לוויה קטנה ונעימה בחופשתך, שחורה, בעלת עין בהירה וללא דרישות היא מצלמה פוטו ברנר. היא תסב לך הנאה מרובה, ותעשיר את חופשתך.

הדרכה בצלום חנם.

פוטו ברנר
חיפה, רחוב החלוטין 31

עגולה
שטוחה
טתניהוק
כארינה כפולה

DEGEL 20
סיגרייות 20

DEGEL
20 סיגרייות * 280 פרוטה

בידור

ההורגים

האורגים, אותה רביעיית זמר ששמה הלך לפניו על גבי תקליטה, לא הכינה הפעם את הקהל התלביבי כמו אחדות מי קודמותיה. היא הצליחה לארוג את חוטי זימרתה ישר אל תוך ליבו של הקהל. והמיוחד שבדבר, שהיא עשתה זאת ללא כל מאמץ בקלילות ובריטון עצמי.

האפקט האדיר ביותר של להקת האורגים היה העדר כל אפקטים. הדבר התבטא אפילו בהודעות שבין השירים, אותן נשא לרוב לי הייס, גבר בריאבשר ונוטה להתקרחות, שהשמיע את הבדיחות הקטלניות ביותר, כשעל פניו שרייה הבעה מתנמנמת של בעל מסבא בערייה נידחת בשעות המתות. הם שרו ללא תנועות מיותרות, ללא שינויי העיבוד המוסיקלי, ללא כל גיבוי-תנופה ל"מכנה המשותף הנמוך ביותר של הקהל. הופעתם התנהלה בניחוח, שהיתה ניגוד בולט לקצב חסרת-המנוחה האופייני להופעה המתוחה של להקות מסוג זה. הם לא היו יפים ביותר, לא צעירים ביותר וגם — בחלקם — לא רזים ביותר. בגדיהם לא היו אדומים או כחולים, אלא שחורים סתם. על אף כל אלה, לא היה עליהם להפעיל שום להטט בימתי כדי להתגבר על השיעור. הוא פשוט לא חדר כלל לבימה לאורך השעתיים, בהן הושמעו 35 שירים בשש שפות שונות, בתוכן אנגלית, עברית, ספרדית, אינדונזית וכמה ניבים אפריקאיים.

אחירה של עצב וגעגועים דקים ריחפה על מבחר שיריהם — ברובם שיריים וספרי ריטואלים מוכרים יפה — שהוכרו היטב את אחירת הבהמה האינטלקטואלית האמריי

זמרת זימרה קשה להיות רציני

קאית של שנות השלושים, אשר ממנה, בשכונת-האמנים הניו-יורקית גריניץ-ויליאג, יצאה אמנם הרביעייה בשעתה. אחירה זו, של עמדה לימין הכושם הנרכאים, של הזדהות נפשית עם מלחמתו של הסוצי-אליום בעולם (בימים שהיה צעיר ויפה), של התגייסות נפשית לגייסות הרפובליקאים במלחמת האזרחים בספרד, לא נשכחה בלה-קת האורגים גם כיום: אחד משיריהם, הי נקרא בשם האיש החוטא, הוקדש מעל הי במה, בדרך רמו לעגני ומריר, לאורחל פובוס, מושל ארקאטו, הלוחם הקיצוני נגד הכנסת הכושם לבתי-הספר הממשלתיים.

שירה

עת הזמיר הגיע

אנשי משרד החוץ עמדו בפני הכרעה מביכה. משרד התרבות הסובייטי פנה אליהם, דרך השגרירות הסובייטית בתל-אביב, בבקשה לא רגילה של שיתוף-פעולה.

הסיבה: זימרה אורנת, זמרת ישראלית צעירה, שהגיעה לפסטיבל הנוער הדמוקרטי במוסקבה (העולט הזה 1038) דרך טרנטי קולג' בלונדון, זכתה בשתי מדליות בתחרות לשירים קלסיים ועממיים בפסטיבל. הנהלת הפסטיבל הציעה לזימרה מילגה לארבע

שנות לימוד באקדמיה למוסיקה במוסקבה. זימרה נענתה בחיוב. היו דרושות רק מספר פרוצידורות שמשרד-החוץ הישראלי התבקש לסייע בסידורן.

הוא דחה את ההכרעה. זימרה אורנת חזרה ללונדון, השלימה את התמחותה בשירי עמים בקולג' הבריטי בו למדה. החודש, כעין פיצוי לאותה הכרעה שבוששה, זכתה זימרה במילגה מיוחדת מטעם קרן לתרבות אמריקה-ישראל. אותם אנשים שבוששו לתת תשובה למוסקבה, המליצו בהתלהבות על מתן המילגה, המאפשרת למקבלת שנת השתלמות בארצות הברית.

כפה פעור, מהיאות-כפיים. היתה זו אבן-דרך גוספת בקריירה אישית של בת חייט עני, שלא יכלה לחלום אפילו על פלודים בבית-ספר תיכון. זימרה הלכה ל"פליים", נכנסה לאחד השחורר למדרשה למר-סיקה בתל-אביב, החליטה להשתלם בשירי עמים.

"אמרו לי כי רק באנגליה אוכל לעשות זאת", סיפרה השבוע זימרה. "הטכנוני הסמיקו לי רק להוצאות הדרך. הגעתי ללונדון בחסרון כל". אולם לנערה הביישנית היו המלצות טובות. בעלי חברת תנוית הכליבו היהודית, מרקס אנד ספנסר, הקציבו לזימרה מלגת-מחיה בסך 20 לירות שטרלינג. מנהלי המכללה למוסיקה טרנטי אנו, גל, הסכימו לבחון אותה, העניקו לה מיד מלגת-לימוד.

לאחר ההצלחה בפסטיבל במוסקבה, הור פיעה זימרה במספר רסיטלים בלונדון, קצרה צרור גאה של תשבחות. כתב צירלס ריד, מבקרו של הניוט כרוניקל: "זמרת ישראלית צעירה זו נתברכה בקול סופרנו בעל איכות כה-נודירה, שאף המבקרים המתמירים מתאו לה כף כפה פעור..."

זימרה ויתרה על הזמנה של מנהל האופרה בברצלונה, חזרה לאחר צפייה ארוכה ארצה. כאן ציפתה לה האכזבה. המקום ויחידיו בו יכלה זמרת כמוה להופיע, היה בימית הבידור השונות, עליהן מסרבת זימרה לעזות מתוך הכרה מקצועית. היא ניסתה להתקבל לאופרה הישראלית, אולם מנהלי האופרה סרבו אפילו לערוך לה מבחן-קול. בליט-ביריה דחתה זימרה את תוכניתיה לרסיטלים פרטיים, החלה מופיעה בקבוצים. "אני יודעת כי הדרך גישו אל קשה פי כמה לזמרים רציניים", אמרה זמרה לאחר שזכתה במילגה הבלתי-צפויה. "אבל אין דבר. אני ישראלית. אני מוכנה לקשיים"

מאחורי הקלעים

נשיקה אימפרוביזציונית

"הסירוב", מחזהו של יהודה האורחי שהוצג בערב-קריאה בתיאטרון הקאמרי, יוצג אולי בעונה הבאה כהצגה מלאה, אחרי שה מחבר יגיש לוועדת הרפרטואר של התיאטרון גירסה מתוקנת של המחזה. . . . **אימפרר** **ביוציה** של יוסף בנאי ודליה פרידלנד בתורות על המחזה אדון בידרמן נכללה בהצגה, לאחר שמצאה חן בעיני הבמאי שרגא פרידמן: אף כי נוסח המחזה מוכיר רק ראשית של אהבה בין המשרתת בבית בידרמן לבין אחד המציתים, החליטו שני השחקנים יותר צעירים להפוך יחס זה לחדר-משמעי יותר מאשר סבר מחבר המחזה, הוסיפו להצגה נשיקה לזהטת שאינה כתובה בתורה. . . . **באלט ארה"ב"**, להקה מייצגת בראשותו של ג'רום רובינס, תגיע לישראל בי-חודש יולי למסע הופעות של שבועיים, במסגרת סיוריה בעולם. המאורגנים על-ידי קרן הנשיא אייזנהואר. . . . **תוכנית ל" בניין קיר שלם של מראות**, באולם ההמנה בביתו החדש של התיאטרון הקאמרי, ההולך ונבנה, בוטלה השבוע, לאחר שהגלה התיאטרון חישבה ומצאה כי קיר זה יחייבה להתזקק שלושה פועלי גקרון גוסטיים.

תדרין

הצגות

● **העצים מתים זקופים** (הבימה) — חנה רובינא ושמעון פינקל מעצבים דמויות מלבבות, במלודרמה חביבה בפשטנות ובבימוי לא-חביב באי-פשוטותו.

● **הבט אחורה בזעם** (הבימה) — מישה אשורב וזעם במשך שעה וחצי, הי עשויות להשביע את סקרנותם של כל המתעניינים בהלך-רוחם של הצעירים הוועמים הבריטיים, בנימוי המעולה של הי קייליס.

בידור

● **להקת האורגים** — ראה לעיל.

● **השר יודע** (סמבטון) — כמה מספרים חזקים של אסירה פוליטית, הרבה פחות חזקים על נושאים אחרים.

שפע און ומרץ נעורים יעניק לך התכשיר הדיאטטי החדש **טוני רויאל** מכיל "מזון מלכות" (גילה רויאל)

הארץ מגיש 12 תקליטי יבוא

ממיטב היצירה ומתוצרת החברות במוסיקה הקלאסית PHILIPS — R. C. A.

מלחין	יצירה	מנצח	ביצוע
1 * רוסניני	שש פתיחות	טוסקניני	הפילהרמונית N. B. C.
2 בטהובן	סימפוניות 7-8	ברונו ולטר	הפילהרמונית ניו-יורק
3 סמטנה, וובר, דיוקא ועוד	המולדבה, הזמנה ל"טוסקניני מחול, שולית הקוסם ועוד		הפילהרמונית N. B. C.
4 סטראוינסקי	פולחן האביב; פטרושקה	אורמנדי	הפילהרמונית פילדלפיה
5 צ'יקובסקי, ראוול	קונצרטו לכנור ועוד	ולנזשטיין	ישה חפץ
6 מוצארט	קונצרטו לפסנתר ש. מינש 21/467; 27/595	ברבירולי	ר. קסדסיוס
7 שופן	כל החלסים (14'1)	—	ארתור רובינשטיין
8 ויואלדי באך	קונצרטו ל"2 כנור; רות; קונצרטו לכנור מס' 1'2	אורמנדי	ד. אויסטראך-איוק שטרן
9 צ'יקובסקי	סימפוניה מס' 4	ש. מינש	תזמורת בוסטון
10 בטהובן	סונטות מס. 30/31/32	—	גלן גולד
11 בראהמס	קונצרטו מס. 2 אופ. 83	פ. ריינר	גיללס
12 שוסטקוביץ	קונצרטו לכנור, מיטרופולוס אופ. 99		ד. אויסטראך

הופיע ונשלח לחלוקה לתחנות עד לפיוס ההרשמה תנתן האפשרות להזמין גם את התקליטים שהולקו בהודשים שהזכנו.

ברשימה מופיעים והתקליטים עפ"י סדר יבואם והפצתם בין המזמינים. לתקופת המפעל נקבע מחיר מוזל בסך 12.500 ל"י (במקום 18 ל"י) אפשר להזמין מתקליט אחד ועד לכל 12 התקליטים.

היבוא יבוצע אך זרק עפ"י הזמנות מראש וכל המקדים להזמין יקבל את התקליטים במועד מוקדם יותר.

פרטים והרשמה בחנויות לתקליטים, בכל התחנות ובסניפי "הארץ".

היופי של ישראל **מרים הרר**, כשהיא יושבת על ברכיו של ראש עיריית גריניבל, ציין את תכונותיה של מרים: "סמלת ב' צה"ל, שעזרה להפיל ארבעה מינים מצריים, וכתה ב-200 מפתחות ערים בארצות הברית."

ציק מפרסומאי

המנהל הצעיר ביותר בין מנהלי חברות הפצה הסרטים הישראליות, הוא **חיים אשל** (34), שנכנס השבוע לתפקידו כמנהל חברת יונייטד ארטיסטס בישראל. אשל התחיל את הקריירה שלו כנער שליח במשרדי חברת מטרו גולדוויין מאיר, בתקופה ש' הכניסה לקולנוע עלתה שבעה מיל, הצליח להגיע תוך זמן לניהול מחלקות רבות בחברת מטרו, עד שמונה לתפקידו החדש בין שאר פעליו בעבר, נזכר חיים בקביעת שלט מיוחד בבית הקולנוע בנצרת, בתקופת המנדט. היה זה אחרי שמנהל הקולנוע ביקש ממנו לקצץ את האריה, המופיע בראש סרטי מטרו, מכיון שהקהל סבור שראה סרט זה קודם, החברה היתה צריכה להכין שלט מיוחד שיופיע לקהל, שהאריה המופיע בתחילת הסרט, מופיע בכל סרט ועל הצופים להתארז בסבלנות ולראותו. . . קודר וחפוי ראש ישב השבוע **יעקב נורדק**, בעלה הצעיר של מסעדת

הצגת אדון בידרמן. בתספורת זאת הוא יתייצב בעוד שבועיים מתחת לחופה כשישא לאשה את אילנה, מורה בת דגני יי . . הנחלת הבימה חיפשה אחרי בידרמן מן הישראלי מתאים שימשש אורח הכבוד בהצגת הבכורה של אדון בידרמן שהוצגה השבוע. בספר הטלפונים נמצאו בתל-אביב שישה בידרמנים, אולם כאורח הכבוד נבחר רק אחד, טוכן הביטוח **חנניא בידרמן**. הסיבה: המחזה עוסק באדם הגיטן מחסה למבעירי-אש, ואילו חנניא בידרמן עוסק במקצוע הפוך — ביטוח מפני אש . . מ' או הופעתו של אייב מונטאן בתל-אביב, החליטו אמנים רבים שהם זקוקים לבמאי, שיביים את הופעת היחיד שלהם. הראשון היה **אריק לביא**, שביקש מהגרא פרידמן לביים את הופעתו, אריק מתכוון להופיע בקרוב בפעם הראשונה בתל-אביב. ביתאים הספיק אריק להפוך גם למלחין, אחרי שי קודם לכן חיבר מילים לשירים. הוא חיבר את המנגינה לשירו של עמוס אטינגר בלדה טינית . . בעקבותיו הלך גם הזמר **צדוק סכיר**, ששכר את **נעמי שמר** כבמאית להופעתו . . **יזנתן כרמון** אינו להוט בזמן האחרון אחרי פירוטמת ללהקת-הרקוד שלו, למרות שקיבל חבילה גדולה של תמורת מארצות-הברית, הסיבה, כפי שמסביר

עצה מפולה

כאשר נחת מטוסו של ראש ממשלת בור' מה, הגנרל **נהדווין בלוד**, והגנרל ירד ממנו, ראה הוא לפניו משמר כבוד מורכב מחילות צה"ל, תזמורת צה"ל וקבוצת חיליים בורמאים ונשותיהם, השוהים בישראל להשתלמות. הגנרל לא יכול היה להסתיר את התפעלותו מהנשים הבורמאיות, הושט ידו ללחיו, ואמר כמה משפטים בבורמאית. כש' נשאלו הנשים אחר-כך, מה אמר להן ה' גנרל, השיבו בענוה: "הוא אמר שפינו מאו הגענו לישראל" . . רעייתו של ראשי הממשלה **פולה בן-גוריון**, הוכיחה לאח' רונה שהיא יודעת להיות לתועלת לא רק לקרובי משפחתה אלא גם למכריה. אחד ממכריה של פולה הוא **גרישון פאר**, בעל קיוסק בשכונת לדירת בן-גוריון בתל-אביב, שהתפרסם בשעתו כשגנב כספים כדי לחלקם בין תושבי המעברות. כשהתלונן פאר ב' אוניו פולה, שהעירייה אוסרת עליו לשנות את הקיוסק שלו, יעצה לו היא: "אל תהיה שוטה, קודם תהרוס, אחר-כך תסביר ותת' נצל. מה הם יכולים לעשות? יתלו אותך? מתי תולים גנב — כשתופסים אותה, ומניין לך שיתפסו אותך?" פאר עשה כדברי פולה, עקף את החוק כעצתה והצליח . . בעת שיעור במשפט מנהלי, שנה ג', בפקולטה למשפטים של האוניברסיטה העברית בירושלים, התעוררה השאלה, האם יש סעיף בחוק, המגביל את סמכויותיו של הרמטכ"ל, או כובל אותו בפעולותיו, האסיסטנט **יהודה זמיר**, שרצה להוכיח, כי אף-על-פי שאין הוראה כזאת, הרמטכ"ל הוא מוגבל, סיפר מעשה שהיה: "בתקופת כהונתו של משה דיין כרמטכ"ל, הוא יצא ביום קיץ למשטח הרשא שלפני משרדו, פשט את חולצתו, חלץ את גולגולתו והשתרע להנאתו על הרשא. רס"ר המחנה שראה אותו בכך, רתח כולו. לבסוף אורעו ואמר לדיין: המפקד, התנהגותך משמשת דוגמא רעה לחיילים הפשוטים. שאל דיין: איזה עונש אתה מטיל על חיילים שעושים כמוני?" השיב הרס"ר: חמש לירות קנס. דיין הור' ציב שטר של חמש לירות, הושיטו לרס"ר ואמר: העונש אתה, עכשיו תן לשכר בשקט." אמר האסיסטנט: "ללמדכם שגם רמטכ"ל אינו רשאי לעשות ככל העולה על רוחו" . . ח"כ מפא"י **עקיבא גרבר**, אהב לספר בפומבי את חכמות נכדו. כשהוא תופס את עצמו בכך, הוא מתנצל: "כילוי, בספרו את הסיפור הבא: אדם נכנס לאוטובוס ורואה כמה אנשים יושבים. ניגש לראשון ושואל: "אתה סבא?" "כן", באה התשובה. הוא אינו מתישב לידו והולך לאיש אחר: "אתה סבא?" "כן", באה שוב התשובה. הוא הולך לאדם נוסף ושואל: "ואתה סבא?" הפעם היתה התשובה: "לא!" "טוב", אומר האיש, "אז אני יושב לידך, לך אוכל לספר את החכמות של הנכד שלי."

מיגים וסמלת

אחד מידידיו של הזמר **אברהם ויקרין** מירסקי סיפר לו את הסיפור הבא: "ראיתי כיצד רפאל הלפרין התגנש במכוניתו במכונית אחרת. האיש במכונית שנפגעה יצא אל הלפרין, ניפנף בידיו והתחיל לקלל אותו. ותאר לעצמו, הלפרין הגדול לא נגע בו אפילו באצבע." השיב וילקמירסקי ל' ידיד: "מה אתה חושב, שאם מישהו היה מעליב את קרובו הגדול, הוא היה שר אריה?" . . **יוסי בנאי**, שחקן הבימה גילח את שיערו ראשו לרגלי הופעתו ב'

ראשי-ממשה נהדווין ויפהפיות בורמאיות בלוד
יא-ביה"ה בבורמאית

מנהל הלהקה גדליה שיבא: "אלה תמונת עם כל מיני בחורות, לא פורנוגרפיות, אבל הן לא יעשו רושם טוב" . . במערכון בצורת המוצג בהצגת החדשה של להקת סמבטיון, צריך **מרדכי בן-זאב** לספס על השולחן בעת הדיונים על הצורות, כאילו כדי להסתתר מפני הגשם ולשחק כאילו הוא נרטב בצעקו: גשם! גשם! למרות שהוא נשאר יבש. השבוע דאג שחקן הלהקה **אריק אינשטיין** להכניס קצת ריאליזם למערכון. כאשר באחת ההצגות טיפס בן זאב כמנהגו וצעק גשם, שלף אריק אקדח מיים, התין סילונים של מים על בן-זאב לצהלתו הגדולה של הקהל . . עתון אמריקאי שפירסם את תמונתה של מלכת

סנפיר באילת ואחד מקרבנותיו של בן אפרים, בקפה אריאנה השוכן ליד בנין ה' כלא ביפו, שמוסיקה ושירה ניסרו בחללו. כשראה אותו אחד מידידיו היתל בו: "לך לפחות ותגיש בקבוק סודה לבן-אפרים היו' שב בבנין הסמוך" . . במצב רוח טוב יותר היה **מרדכי קרר** הנאשם ברצח, שישב בכלא אחר. כשהגיע אליו גליון העולם הזה (1132) סקר מוטל את העמוד האחרון, בו הופיעו קריקטורות על אסירים, חייד למראה הקריקטורה המראה אינדיבי דואליסט בחולצת פסים אנכיים במקום אופקים ואמר: "בעצם גם אני אינדיבידואליסט" . . הציר הישראלי **גרשון קניספל** השווה ברזיל, נפגש לפני ימים מספר עם שליטה החדש של קובה **פידל קאסטרו** במסיבת רעים מצומצמת, בה נזכחו שמונה איש, משוררים ועיתונאים. באותה מסיבה רכשה אשתו של קניספל, **נינה אלבר**, ישראלית אותה הכיר קניספל בברזיל, את זכויות התרגום לעברית של ספר על הביאוגרפיה של קאסטרו ומאבקו. אגב, קניספל קיבל לביצוע מוזאי-קטיענק (480 מטר מרובע) על קירותיו הצינוריים של בנין תחנת-הרדיו בסנין פאולו, המתארת מוטיבים של פולקלור אינדיאני מקומי . . המפרסם יהודה פרג' קל, חיפש סיסמא קולעת ומוצלחת עבור חברת אקא שאת תוצרתה הוא מפרי' סם. הוא פנה למשורר **דוד אבידן**, ביקש ממנו לחבר לו חרוז מוצלח. אבידן קיבל את ההצעה, חיבר את החרוז: "אקא תמיד — בכל תפקיד! כשתצעדו התקבלה, הגיש אבידן לפרנקל את החשבון: 100 ל"י. משום-מה חשב פרנקל דרישה זו למפורזת, שלח להנהלת ידעות-אחרונות, שם עובד אבידן, את סיפור המעשה בצירוף צבצק ריק. הוא ביקש מהנהלת העתון למלא את הצ"ל לפי ראות עיניה. ההנהלה רשמה בצ"ק את הסכום — 150 ל"י.

פסוקי השבוע

- **משה דיין**, על התועלת שבמשלוח קצינים בכירים של צה"ל למטרות איסוף כספים, למען המגבית בארצות-הברית: "על-אף-הכיעור שבאוסף הכספים, הרי נפתח לפני הקצינים עולם חדש, הם למדו להכיר את העם היהודי, ודבר זה הינו חשוב עד כי אפשר לכלול בכתיבת הגשמה."
- **שמואל שניצר**, מעורכי מטרו: "מכתב למערכת עתוני, בתגובה למאמר שפירסם לפני חודש, תחת הכותרת, מדינת ישראל אינה תנועת מחתרת, בו הגן על נאומי-העלייה של ב'גי' ושמעון פרס: "אני חוזר בי מן הדעות שהבעתי באותו מאמר. בימים אלה העמידוני השלטונות על טעותי. היום אני משוכנע שמדינת ישראל היא תנועת מחתרת."
- **דוד בן-גוריון** בהספד על ראובן שלוח, מראשוני הש"י ואיש הקשר עם האינטליגנציה הבריטי: "הוא הבין כי עם ישראל אינו עם מורה-תיכוני או ים-תיכוני, אלא עם עולם. והוא בעצמו היה אורח עולמי."
- **אבא חושי**, בעת נאום בארוחת המלחה בשקגו: "אינני פוליטיקאי..."
- **הסופר אהרון מגר**, על הקובץ הספרותי עכש'י, המתאר להיות בטאון הסופרים הנון-קונפורמיסטים הישראליים: "גודש כזה של סחי ומאוס שעדיין לא ראה כמותו אור מעולם על דפי בטאון ספרותי עברי כלשהו."

כובע סמל

הקוקטייל הישראלי החדש

מוזג בכוס גבוהה ברנדי אקסטר פין של כרמל מוז' רחי, הוסף לפי הטעם סמפו מבקבוק אוריג'נלי, ותקבל משקה מעודד ומרחה כאחד.

קוביות קרח תוספנה לקרירות המשקה.

ואפול + בריאות באמצעות לחמשת חוארס

הצירוף הנ"ל המאפשר זקוק שמו מעולה ביותר. לכן שמו "אקסטר" טוב יותר, מוקף יותר, פיעם יותר.

הצירוף המפורי ביותר מכל המיני חוארס הוא C.D.?

סילביה — לבושת את גרייס בגדיים מחלק אחד, בפרחים שחורים על אפרפר.

דליה — במימוזה לבן עם פרחים צהבהבים, כתפיות רחבות, גב חשוף מאד — נראית בעורה השחום כנערה מאיי הדרום.

נורית — נראית בסני' טרופני. זהו ביקיני אדום עם נקודות לבנות, שאפשר לכסור תו בחולצה גברית ארוכת-שטרוול מאותו ארג.

בגד=הייס שלא נרטב

בניית פרסי מפואר הוצגו דוגמניות ובגדי-ים למען צדקה

מאת רותי ורד

אחד הדברים המשעשעים אותי ביום זה, הוא לעלעל בירחוני הנשים החוצי לארציים, לקרוא ולראות מעל דפיו המבריקים של הוגו, למשל, שלייד באסינגטון-באסינגטון ערכה תצוגת-אופנה בביתה למטרות צדקה. דברים כגון אלה, מתרחשים תמיד ב"עונה" הלוגדונית המפורסמת. זוהי הודמנות מצויינת לאמהות להציג את בנותיהן הברוג'רות, לנשיחברה לנקר אשה את עיני רעותה בשמלה הדורה יותר, יהלום יקר יותר ומא' הב מפורסם יותר. צלמים ידועים מגיחים את הליידי באסינגטון-באסינגטון, בשמלת סאטן אפורה על רקע תמונת אבותיה בג' לריה המשפחתית. ויש שם כמעט תמיד אחד שרכב לימינו של ריצ'ארד לבי-הארי במסעות הצלב, ואחר שהיה השה השחור של המשי פחה. נשא שחקנית.

מכינים מה כותנת?

התנדבה להסביר לי, שהגברת שם, היא שא' שה מכנס (כיום אקומן) וזאת המתרוצצת כל הזמן, היא הדסה, והאשה נשואת-הפנים, העומדת ליד המרפסת, היא הגברת ריבי פקר, הרוח החיה של מיח"א, והנערה בגוהת הקומה והממושקפת איננה אלא מיס דובי נר. בתם של בטי וסאם. והאשה שחורת' השיער והמושכת, בשמלה הצהובה היא רחל לימון, זו שזכתה בפרס הזה בטלביזיה.

דליה מאיי הדרום

הקפה (הקר והמרעין) נשפך כמיי והעוגיות הפריכות, היקרות והטעימות, נחטפו כלחמניות טריות, כשמלכה עושה קילומטראז' בין האורחות עם המגש בידיה. פאטיפון היי פידליטי ניגן ברקע ועופרה בורלא הודיעה, בקול אדיש וברצינות רבה, שהאורחות הן יקרות וברוכות בבואן, וכי הגברת פקר תסביר משהו, הגברת פקר סיפרה, שהתחנה ליעוץ והדרכה לילד הפך רש, מונה כבר כ-180 ילדים מוכי-גורל, אי' למ לפי שעה מקבלים רק כ-30 את הטיפול הנכון. מכשיירי-השמיעה הם יקרים. וזו הסי' בה לתצוגה קטנה זו, והיא מקרה שהגברות

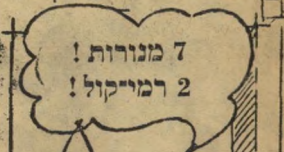
ברור לכם, אני מקווה, ששמץ מן הדברים שתיארתי לעצמי לא התרחש במציאות. הג' ברות במעמד היו בתלבושת אחר-צהריים רגילה ביותר. אפילו ברוחל אין הן מופיעות כך, אני בטוחה. לא כולן נראו מטופחות, אחרייות ומרוחקות כל כך. הן היו ארציות ורגילות בהחלט. היתה שם אחת שריברה, אפילו בניגב חשוד של מעמד בינוני. כל אחת דיברה בשקט, כמוהן, עם רעותה. אך לא קשה לתאר שההמולה היתה גדולה. אך היה משהו נעים ואפילו מסעיר במק' צה, באחירה נשיית-הלהימגברים זו (אם

למה? כובע! השנה הם גדולים, וקטנים, רחבי תיתורה וכמעט בלי תיתורה, עשויים מחומר רך וצבעוני בעל ברק. הם עשויים חנות לאפטי. הם הולמים להפליא את בגדי-הים. והואלזו לתצוגה, ללא תשלום, למה אין מישהי מספרת לה שהטרופו מת? נפש טובה אחת

תתרומנה בעין יפה למטרה חשובה כזו. תאמרו מה שתאמרו — זהו דבר חיובי. אני יודעת שזה נשמע אולי שמאלצי — אבל נעים לדעת שנשיחברה יפות (או לא) מצדיקות, לפעמים, את קיומן, בעבודה בהת' נדבות בתחנה, במשחק, ובריפוי בעיסוק. היתה זו תצוגה של בגדי ים (דיחה) ובג' די חוף (טרי). הדוגמניות, נורית רונאי, סילביה פרי, שרה ודליה לוינקי, הופיעו בהתנדבות. תמיד חשבת: מה אפשר כבר לעשות עם בגדיים? הם נחלקים לשניים: ביקיני ולא ביקיני. האפשרויות להאריאציות על הנישא הן מצומצמות. אני בולעת חזרה את דברי, היו שם דברים משעשעים, אני אומרת לכן. אלה הם דגמים ההולכים ליי צוא, ואולי נראים כיום רק כבריכה המ' פורסמת בסביבון. היתה רוצה לראות מישהי לובשת את דליה, למשל, בגדיים בעל צווארון גדול, תגב החשוף והשושנה הגדולה התקועה מאחור לא הרחק מן הבמחילה. מזכיר את השיר על בגדיים שלא נרטב, אולם הדבר המשגע ביותר בתצוגה היתה דליה לוינקי, הדוגמנית, בגוף הברונזה המור' צק והתמיר שלה, בפניה, שהם אולי היפים ביותר שראיתי מעודי — והנראית כולה כצור אכזוטי מאיי הדרום, ואשר הינה, למע' שה, תושבת שביציון. הנשים לא חדלו מלי' הביע קריאות התפעלות כל פעם שוו היתה מופיעה, בביטחה ובחן. אפילו דיאנה לרגר, העתונאית העגולה והעליוזה של הג'רוסלם פוסט, המכריזה בכל תצוגת-אופנה שהיא מתעבת נערות כחושות — יצאה מכליה. אולם אין פירושו של דבר, שהגברות הסיתו את דעתן לגמרי מן המוצגים. הן נאנחו למראה המולן רות, שהוא ביקיני אדום בנקודות לבנות, גילגלו עיניים נוכח גאנה, שהיה צרוף עשיר של גלימה נהדרת ובגדיים בעל צבעים חמים. ואשה אחת אמרה, שאם היתה היא מתהלכת בבית בחלוק הרי' חצה האדום של המערכת לשפת הים בשם קוקליקו (כלנית) — הפתוח לגמרי מלפנים — כשבעלה חוזר מן העבודה, היה כל העסק כדאי. הוא היה מתחר על ארוחת הערב.

ובכן, אחרי-צהריים כזה, הכניס למיח"א 300 ל"י, בדיוק המחיר לקנה-שמיעה אחד. משום מה, קשה לי להשתחרר מן ההר' גשה שאילו נכחו בתצוגה זו גם בעליהן של הגברות — היו אלה תורמים הרבה יותר מאשר ממוצע של חמש ל"י לנפש. וזה נורא להודות, שגברים הם נדיבים יותר. תסלחו לי על הביטוי: אבל גם זו לטובה.

שניידר
מעני רדיו תיכר בע"מ

פקידים! תלמידים! טורנימים!
הרשמו עוד היום לקורס קיץ "קצרות" עברית ו/או אנגלית (שני חודשים, טעמים בשבוע) ב-אילפן גרני-גרגי (GREGG).
חמהל: ח. בריקמא (קמפינסקי), תליאביב, רחוב גורדון 5.
הצלחה מוכתרת!

ספורט

כדורגל האשליה הגדולה

"בכל זאת הנבחרת אינה גרועה כל כך", היתה הדעה הכללית ביציעי איצטדיון בנסה ביפו, כאשר סיימה נבחרת ישראל את משחק השבת נגד הקבוצה הברזילאית המצוינת אמריקה. בהפסד של 0:1 אוהדי הכדורגל, שרק לפני שבוע צעקו בוז לנבחרת שעה שהפסידה לליאו הבלגית בתוצאה 0:3, שהיו נועזים ורווחיים במשך שבוע תמים על אולת רגלם של נבחרת כדורגלני ישראל, היו מוכנים אחרי 90 דקות של משחק לסלוח להם הכל. כי מה שהתרחש באותן 90 דקות היה בלתי צפוי לחלוטין. אחרי שבמשך שבוע הביסו כדורגלני אמריקה גבוהי הקומה, הורזים והגמישים, שמרביבתם כהרעור, את הפועל פתח תקוה בשיעור 2:5 ואת מכבי חיפה בתוצאה של 0:5, חיכו רבים להפסד של הנבחרת ה' כושלת בשיעור גבוה. הברזילאים עצמם, שהתענינו בכושרה של הנבחרת, ושמעו כי אינה עולה בהרבה על הקבוצות אותן הביסו, לא יכלו להתאפק מצחוק בלתי נמוסי. אולם הנבחרת שהתייצבה נגדם, לא היתה אותה הנבחרת שהובסה על ידי ליאו. החלפו בה שני הרצים ושורת החלוצים שונתה. אולם השוני העיקרי היה בשיטה. **ברפיון, ישר לירי השוער.** היה זה המאמן ההונגרי גיולה מנדי שהגיע רק הי שבוע, ששינה את שיטת משחקו של הנבחרת. המאמני שראה את הנבחרת רק במשחק אחד נגד הפועל חדרה, בה ניצחה במשחק עלוב בתוצאה 2:4, הורה לשחק עם שני סטופרים, כשהרץ גרעון טיש משחק בתור סטופר בלבד, בעוד הבלם מתניה שומר אישית על חלוצם המרכזי הענק של הברזילאים זאניבלדו. גם גולדשטיין ששיחק לראשונה, הפעם, כרץ במקום מקשר, שיחק יותר בהגנה מאשר בהתקפה. שורת החלוצים היתה צריכה לפעול ללא כל קשר עם שאר הקבוצה.

אולם לא זהקא שיטה זו היא שמנעה בעד הברזילאים מלפתח את משחקם הנפלא ולנצח בהפרש פערים גבוה. הביאו לכך שני גורמים אחרים: עצבנותם הגדולה של שחקני אמריקה ומשחקם הנוקשה של כדורגלני ישראל. ב-35 הדקות הראשונות לי משחק, ניהלו שתי הקבוצות משחק עצבני. העצבנות הגיעה לדרגה כזאת שכאשר בדקה ה-33 בעט מנציל בעיטת 11, הוא בעט את הכדור ברפיון ישר לירי השוער הברזילאי. שמירתם האישית של שחקני הנבחרת, ששיחקו במדי נבחרת תליאביב, וכניסו תיהם החזקות בשחקני היריב, מנעו מה ברזילאים כל אפשרות של פיתוח משחק. הוציאו אותם מכליהם. למרות שהובילו ב- תוצאה 0:1 חששו הברזילאים מהפסד. שחקני ברזיל המהירים הם צנומים מאוד, ללא גרם שומן מיותר אחד בגופם. בהת קלויותיהם עם הכדורגלנים הישראליים היתה ידם על התחנה. מאחר שנוסף לזאת הם גם חמימזג, היתה תגובתם שורה של פגיעות גסות והתנהגות בלתי ספורטאית, שנגמרה בהוצאתו של הטוב בשחקניהם, הבלם לוציו על ידי השופט פריז. אילו היתה לישראל שורת חלוצים טובה, היתה הנבחרת נצלחה להפך מצב זה לנצחון משכנע ומפתיע. אולם מלבד ההגנה האיתנה בראשותו של אברהם בנדורי ה' שוער, והחלוץ נתום סלמך, היו החלוצים חטרי אוניס. כשהסתיים המשחק, אפשר היה לראות מרחוק את שיניהם הלבנות של הכדורגלנים הכושלים, כשהם מחייכים בסי פוק על ניצחונם את הנבחרת.

נבחרת של מולדת. אולם כל מי שהשלה את עצמו כי הפסד של 0:1 לקבוצה מפוארת כמו אמריקה, הוא הישג של כבוד לנבחרת הישראלית, ימים מספר לפני צאת תה לפולין. אינו אלא טועה. הנבחרת השיגה את התוצאה שהשיגה רק הודות לטכסיס הכניסה החוקה, המכריע כל קבוצה ברזילאית. טכסיס זה אינו יפה נגד הנבחרת הפולנית, שמשחקה נוקשה במידה יוצאת מהרגיל, רוב שחקניה מוצקים מהישראלים. גם הצטרפותו של המאמני לנבחרת ה' יוצאת לפולין לא תחולל ניסים. משחקה של נבחרת ישראל בפולין אינו תלוי באדם כלשהו או בקבוצת אנשים. הוא תלוי במול שיכול להאיר פנים כמו במשחק נגד אמריקה או להסתירם כמו נגד ליאו.

נסעות
צבר על קטנוע
הכל התחיל בזה שתיאטרון זירה התחל. פעם מרוז, במאי צעיר (24), שלמד תיאטר

שופט פריז מזהיר את שחקני "אמריקה" עצבים מרוטים במגרש

שוער "אמריקה" ארי עוצר את בעיטת ה-11 שניים לבנות במגרש

רון בבריטניה ושימש כעוזרו של מיכאל אלמו ביריה. נשאר מחוסר-עבודה. הוא הח' ליש לסיר באירופה בדרך מקורית, לבקר תיאטראות במספר רב ככל שיוכל. מרוז נטל את אשתו, נסע לאנגליה, קנה שם קטנוע, ארו עליו מזוזה, אהליסיריים, שקי שינה, פרימוס, מחבת וקופסאות שימורים ויצא עם אשתו לדרך.

במשך למעלה מחודשים עבר מרוז על גבי קטנועו כעשרת אלפים קילומטר, על פני שמונה מדינות אירופה, בעברו כ-350 ק"ל לולטר ליום. בלילה היה חונג בקמפינג - מקומות החניה הפזורים על פני אירופה. שם היה מקים את אהל הסיירים שלו בין אהלי התיירים המפוארים, הבאים למקומות החניה כאל מקומות נופש. עם שחר היו לגלגלי קטנועו נמצאים שוב בתנועה.

נוסף על השק, דגל. לפני כשבועיים חזר מרוז ארצה, הציף את ידידיו בסיפורים ותויות מרתקות ממסעו. אחד מאלה שהוקי סמו' מספוריו היה ישראל ("חלאולה") חליבנר, לשעבר כדורגלן ידוע במכבי תל-אביב ומאמן מכבי רמת-גן, וכיום בעל משרד נסיעות.

במשך שבועות רצופים, ישבו השניים לילה לילה רכונים על גבי מכונית מורו וחישבו דרכים והוצאות. על דרכנים מוכן נולד מבצע המכונה בפי השניים מבצע צבר. הם החליטו לארגן קבוצה של כ-20 קטנועים 20' זוגות רוכבים, לעבור את אירופה כז' לה על גבי קטנועים. לפי תכניתם יעבור הטיוול בשמונה מדינות אירופה במשך 50 יום. כל הטיוול, כולל נסיעה לאירופה, העברת הקטנועים, דלק ומזון וכולל כל הוצאות המנהלות, על דרכנים חיות, צריך להסתכם בסכום של 1200 לירות ל' רוכב. פריט נוסף שכל משתתף יצטרך לקחת עמו, נוסף לכליאוכל, אהל סירים ושקשינה, הוא דגל ישראל.

הסביר מרוז השבוע: "מי שרוצה ללכת עונד עגיבה בכל מקום, אין לו מה לבוא אלינו. הסיכמא שלנו היא לראות מקסימום במינימום אמצעים. בימים כאלה, שכל יש' ראלי רגיל רק לטיויל פאר ולקוסוס, טיוול כזה, הוא ספורט נדיר."

הווי

המו שכבס!

חולדון, התקוטט קלמן הימלמכר, פועל בנין, עם חברו לעבודה, נשך אותו בכתפו, שבר שן.

★ ★ ★
שכיד הנחש

רמת-גן, הובהלה אשה עלידי נחש שחור, טילפנה לפקיד התברואה המקומי, ביקשה אותו להברית את הנחש, קיבלה תשובה: "גם אני פוחד!"

★ ★ ★
"מה ששנאו עדיך..."

ירושלים, הגישה הקריינית כרמלה דחיק בפנית-הנוער שיר של לואי ("סאצ' מו") ארמסטרונג, שכחה לסגור את מתג המיקרופון, בישרה לקהל המאזינים לתוכניתה כי היא עצמה אינה יכולה לשמוע את השירה הזאת.

★ ★ ★
הסבר שינייד לתייר

חיפה, שכח תייר אנגלי את שינייד התחכות בבית-מלון חיפאי, הריץ מבי רק ללשכת התיירות המקומית, קיבל אותן בחזרה בדואר-אוויר.

★ ★ ★
אתלטיקה קדה

יפו, רגו גבר בן 26 על ילד בן שבע שטיפס על עץ-התות שלו, זלז את פריו, הפילו בידיו פטיש.

★ ★ ★
דרך כל בשר

נחלת-יצחק, ציינה המועצה המקומית את יובל המאה להולדתו של שלום עליכם, קראה רחוב חד-סטרי המוביל לבית הקברות המקומי על שם ספרו של הסופר ז"א דאס.

עם פילטר דיקו

תשבץ העולם הזה 1133

		8	7	6	5	4	3	2	1
13				12		11		10	9
	18			17			16		15 14
					21			20	19
	24					23			22
		28		27			26		25
	32				31			30	29
37		36				35			34 33
			39						38
	43			42		41			40
		47		46		45		44	
			49						48

מאוזן: 1. פקיד

במס-הכנסה; 5. היחידה הבסיסית של החברה; 10. הוא, בנימטריא, חטא; 12. חלק בשר; 14. דטר גנט ישראלי; 16. קבלתה נובעת ממשמעת; 18. טומנים אותו; 19. תורה בעל-פה; 21. שמו הפרטי של מיליונר יש-ראלי פדרמן; 22. בן יעקב; 23. בן זוג לכלה; 24. ה' שר טולידאנו; 25. בית מלכותי; 27. פר. לשעבר; 30. סופר גרמני, נר-קיס וגולדמונד;

8. בפי הסוס; 9. בראש ההנהלה; 11. סופאטלוט משתמש בכאלה; 13. יש של טנא ויש של תנובה; 15. שר-שרת חנויות נעליים; 17. סטאנדארד; 18. הדר; 20. מכשיר בישול; 23. אם כל חי; 26. תעלומה; 27. חום כבד; 28. בירה מרחבית; 29. כלי; 31. הלח"י היה כזאת; 32. מלחמתו של היטלר; 34. מלת תפילה; 35. מצה; 37. טירוף רצח; 39. נוטה לויתורים; 42. חזר, לאהרונה, מן החלל; 44. כמו 43. מאוזן; 45. מספיק; 47. מלת קריאה.

31. משמח את העין; 33. מושב המלך; 35. האשה מיריחו; 36. מלת תנאי; 38. בועה; 39. שם משפחתה של בריגיט ברדו לפני גירושה; 40. "... ריבון עולם ועלמיה"; 41. מנהל המחלקה המדינית של ההסתדרות; 43. פקודה; 44. עיסוק לאריסטוקראטים במערב; 46. התנו"ו של תנ"ך; 48. טקסי; 49. כנגד העורף.

מאונך: 2. שרות מס הכנסה שפו-רק; 3. מטרה; 4. אריה צעיר; 6. יש טוחנת ויש חותכת; 7. אם המושבות;

גרמניה

הם ראו כוכבים

רכבת יוצאת באיטיות מן התחנה. על הדלתות מצויירים בגיר סמלי מגן-דוד והי כחובת: יהודים — לפולין, הגיבור, רבי טוראי גרמני, המוצג לצופים רק בשמו הפרטי האלטר, קומץ על הפסים ומנסה לעצור את הרכבת. לשוא. הרכבת נעלמת באפלה הכולעת את יושביה לעולמים... " במלים אלה מתאר גרמניה החדשה, הבטי און הקומוניסטי בגרמניה המזרחית, את סיום הסרט כוכבים, שהעניק לגרמניה הי מזרחית בחודש שעבר נצחון גדול, אם כי שקט. כי בעזרת סרט זה, הצליחה חברת הסרטים המזרח-גרמנית דיהה להשיג בפעם הראשונה הכרה בינלאומית.

גרמניה המזרחית לא הוזמנה לפסטיבל בקאן — כי זכות ההשתתפות מוגבלת למדינות המוכרות על-ידי צרפת. אולם דיהה מצאה תחבולה. אף כי כוכבים הוסק קצר פרודוקציה גרמנית-בולגרית, הוא גרשם לפסטיבל פשוט כסרט בולגרי.

אמנם, הבמאי, הצלם ורוב השחקנים היו גרמנים, ביניהם הגיבור הצעיר, המשחק מול השחקנית הבולגרית אסאה קרוצורסקי (21). אך המבקרים המערביים התלבנו. הסרט מתאר יהודיה צעירה, הנמצאת בדרכה ל-מתנה-ההשמה באושוויץ. באמצע הוועה קורה משהו אנושי: אהבה בין הצעירה לבין חייל גרמני טוב.

אולם בעיני השופטים מצא הנושא חן. לא הם (ולא עתוני ישראל) שמו לב, כי היצירה היתה גרמנית. כדי להפגין את אהדתם לגורל היהודים, העניקו פרס לסרט.

סרטים

המערומים שנרצחו

המערומים והמתים (אסתר; תל-אביב: ארצות-הברית) של גורמן מילר, היא אחת היצירות הפציפסטיות המרשימות ביותר של המאה, וללא ספק אחד הספרים הטובים ביותר שנכתבו אי פעם על המלחמה. הספר המתאר קרב של חטיבה אמריקאית באחד האיים של האוקיאנוס הדרומי, במלחמת העולם השנייה, מנסה להביא את הקורא ל-כמה מסקנות, שהעיקרית שבהן היא חוסר הטעם והתכלית שבמלחמה. בתארו את ה-הבדל שבנקודת ההשקפה על המלחמה מצד קציני-המטה מחד, וחיילי החזית מאידך, מבלט מילר את הגיחוך שבגורמים הקובעים את גורל המלחמות.

13 שנה לא העיו איש מאנשי הוליבוד להתמודד עם יצירה ספרותית כבירה זו. כשהועלה לבסוף הסרט על הבד, בבמיו צולע ורשלני, בהשתתפות צחת מדרגה שנייה, ובתיקונים בגוף העלילה, הנוטלים את כל עוקצו של הסרט ומשמעותה המ' יחדת של יצירתו של מילר, הוא נשאר סרט מלחמה שיגרת.

שיני זהב כפורקן לאהבה. אלדו (אדם בקרבי) ריי, הוא סמל קרבי המגלים את טיפוס החייל המצויני האמיתי — זה ההורג שבויים ללא נקיפת מצפון, אוסף את שיני הזהב מפיות ההרוגים, ורודה בפיקודו. הוא מוצא במלחמה פורקן על האכזבה שנחל בחיי האהבה שלו עם נערה כפרית מטופשת — החשפנית ברברה ניי

שחקנים ניקולם רויי ב"המערומים והמתים" איפה הפציפיזם?

אהדר חכסידים
מלכותיים!

על פזגז יכולים לסמוך!

או: מעט הדר נכונה ותוצאותיה

באמת מפליא, איזה הישגים יכולים ילדים להשיג, אם רק נותנים להם מעט הדרכה נכונה. אתמול ראיתי את רמי, בן אחי בן ה-12, יושב בחצר ומסביבו ערימה של פסולת. "מה כל הבלגן הזה?" שאלתי. "אני עושה טיאהרה", השיב.

"טיאהרה! רעיון מצויין. אני אעזור לך, אבל שתדע לך רק שבעברית קוראים לזה עפיפון. כשהייתי ילד, הייתי עושה את הטיאהרות הכייפות בשכונה". "לבדך?" שאל רמי.

"לגמרי. בלי שום עזרה מאף אחד. עכשיו הראה לי, עד איפה כבר הגעת?"

"קשרתי את שני המקלות האלה בצלב", השיב בגאחה, "בלי שום עזרה מאף אחד. בחנתי את התוצאה בהקפדה. אני רואה שהשתמשת בעקרון הטיאהרה-ראלי". "אני לא יודע", השיב רמי, "בוא נדבר על טיאהרות פשוט, טוב? מה דעתך על העבודה שלי?"

"במצבה הנוכחי, לא תעוף".

"גם אני חשבתי כך", ענה רמי, "בשביל זה התכונתי להדביק נייר על המקלות". "לא לנייר התכונתי, אלא למרכז הכובד". ובחיבה שאלתי: "האם אתה יודע מה מחזיק עפיפון באויר?"

"קשה לי לענות על רגל אחת", היתה התשובה, "מה באמת?" "פעולת הרוח על משטח מלוכסן". * * * "כמו הקרחת שילך? היתמם הממור."

כעבור חצי שעה היינו מוכנים. לקחנו את הטיאהרה לשדה הסמוך. הדבר העיקרי בעפיפון, רמי, הרציתי, "הוא שייהמשקל. ראתי כיצד קשרתי את חוט המשיכה למרכז? לא גבוה מדי, לא נמוך מדי".

"ראיתי. ואני מתפלל איך האדם הצליח לעוף".

"עכשיו אחזיק את החוט ואתה את הטיאהרה. כשאומר לך רוק, תרוץ".

רמי רץ. הטיאהרה הסתובבה כמעט רבולות ונתקעה באדמה. "אני מתפלא", התפלאתי, "מה גרם להתנהגות כזאת מצד העפיפון?"

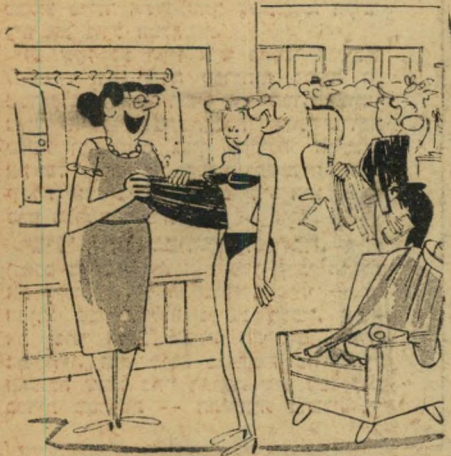
"זה לא עפיפון ולא טיאהרה", הביע בן אחי את דעתו, "אני חושב שהמצאת איזה מחרשה חדשה".

"נסה עוד פעם", ציחיתי. ניסיונו שוב, בתוצאה דומה. "אני לא יכול להבין מה קרה. מבחינה אירודינאמית, העפיפון הזה מושלם". ניסיתי עוד פעם פעמיים והתייאשתי. עזבתי את רמי והזרתי הביתה. עסקתי בכל מיני דברים, עד שהרמתי כעבור רבע שעה את הראש וראיתי שרמי כבר העיף את העפיפון לגובה של חצי קילומטר. הלכתי לברך אותו. "מה עשית לטיאהרה?" שאלתי.

"קיצרתי את המקל העליון וקשרתי את החוט קצת יותר נמוך".

אתם רואים? כל מה שילך צריך, זו קצת הדרכה נכונה.

דוד קאופמן, תל אביב

ואת החלק האמצעי אפשר להסיר אחרי שהראית לאמא הערות-שוליים

גובר עיריית אילת צבי בן אפרים קנה בזמנו טרקטור ממהנדס עיריית בני ברק אלכסנדר כהן...
... כדי לחרוש ביתר יעילות את מזימותיו.
* * *
תעלוליו של אותו בן אפרים עלו לעיריית אילת רבבות לירות...
... על זה אמר הנביא: בן יקר לי אפרים.
* * *
העולם עסוק בגניבה...
... וישראל עסוקה בגניבה.
* * *
הממשלה תחליט כנראה לדחות את גביית מלחה העליונה עד לאחר הבחירות...
... הגיע הזמן לקבוע גווייה זו.

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לפמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה בפרס השבוע הוא דוד קאופמן, תל אביב.

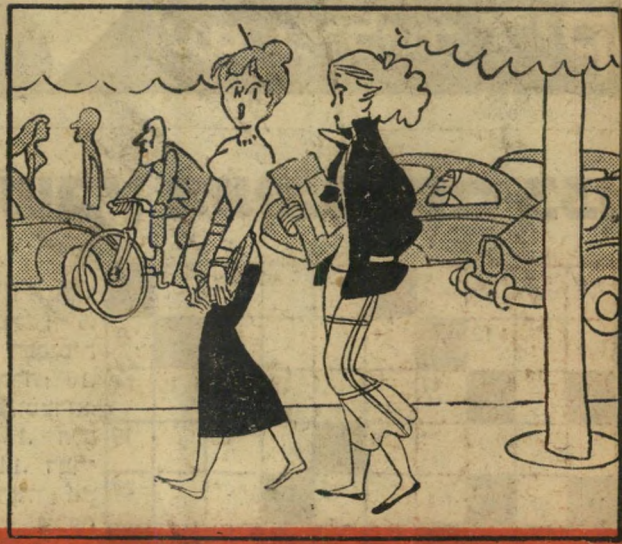

הפועה מריאה

אחרי הרבה זמן פגשנו את חיה ברחוב, עם פנס עצום מסביב לעין. שאלנו: "מי נתן לך את זה?"

"בעלי", היא אמרה. "אין זה? תמהני, הרי בעלך נסע להבראה בטבריה". "כן, ענתה בעצד עמוק, "גם אני חשבתי כך."

ירוס בונצ, תל אביב

"איזה אוניברסיטה משעממת! מהתחלת השנה נעדר רק נשף אחד!"

את זה כבר שמעת?

אנונים) את קרחתו ואמר: "חברים! אולי נתבע מן הפועלים כי יפיקו תוצרת הגונה?" "הבלים!" אמר היושבי ראש. "ומה תאמר סאן-הסה?" (זה ההסתדרות בצרפתית). "חברים!" אמר נציג חברת מניפאקטור דה פלי בון מרד. "יש לי רעיון! הבה ניתן את כל הזבל במתנה". "מהו?" קראו כולם בתמהון. "צרפתים יתנו מתנה?" "אנא, אנא", אמר נציג חברת מניפאקטור דה פלי בון וכו'. "אל תחשדו בי כי יצאתי מן התגיון הצרפתי שלי. הרי יודעים אתם כי בימינו אין מתנה ללא תמורה. הנה ודאי שמעתם על העם הישראלי האמיץ. ידידינו, גיבורים. מוכנים לשפוך את דמם ואת דם שכניהם למעננו. אבל אשתי פגשה את אחד מנציגיהם בקבלת פנים, והיא אומרת כי אשתו עשתה רושם כאילו אין להם שם בישראל תרבות מספיקה. ובכן צריך לספק להם תרבות. נה ספאז מודע לא תעשה ממשלת צרפת זיסטה נאה ותקנה מאתנו את כל המלאי ותשלח אותו לישראל?". "אי אפשר", אמר היושבי ראש. "דהיול מקצץ בתקציב". "ובכן זאת נעשה", אמר נציג חברת אסידה-פה-בה-אס. "נתבע הסכם תרבותי. הם יקנו רק מאתנו: שבדי מכוניות, גימוסי פקידים, שעורריות שוחו וכמובן תקליטים פגומים, ואנו מוכנים לקנות מהם כל מוצר תרבותי שהם מיצרים. שמעתי שיש להם שם מוצרי תרבות מקוריים מאוד: קללות פארלאמנטאריות, נימוסי דרכים ושידורי קול ישראלי. ואני ערב לכם כי עד שתעבור תרבותם את הסינון הרשמי, ממילא נקבל גם אנתנו רק זבל. את זה נוכל לארוז באריות יפות ולמכור לציונים שבאמריקה". ההצעה התקבלה פה אחד. במסדרונות האספה הלאומית (זה כנסת בצרפתית) הגיעל בלחץ המאמץ וכך הגענו להסכם התרבותי.

הזדמנות משלנו

עומד לו חיפאי בעיצומו של יום ברחוב דיוגנוף בתל אביב ולוטש עינים. רואה אותו מר תל אביבי, ואומר לו: "מה לך שאתה עומד פה כמו דחליל?". "אומר החיפאי: "זא חכיביה, איזה חתיכות!". נהנה התל אביבי למחמאה, מחייך ואומר: "פרצופים גאים, מה?". "אומר החיפאי: "פרצופים! אני עד התנורות עוד לא הגעתי!"

עצה לקורא

ואם יאמר לך מישהו כי אלה בדיחות ישנות, הקרם גם אתה בקניית חטולם הזה.

גידוי שדה צרפתי זה

מאז נחתם ההסכם התרבותי עם ממשלת צרפת, אני חש בעלי איך עולה רמתנו התרבותית. החתיכות שבהעולם הזה, או זה אך הגיעו מצרפת, או כבר מתפשטות על פני צרפת. תל אביבי החלו מקימים משתנות ציבוריות (לעת עתה רק את הדפנות; השאר יושלם א"ה לקראת הבחירות שבעוד ארבע שנים). הצנזור מרשה לנו לראות בסנימה נשים עירומות. וקול ישראל מנגן לנו תקליטים צרודים.

מה נאמר? תרבות! והכל בזכות צרפת. תחי צרפת! והנה קמו רגשי הנחיות שלי והעלו מחאה. אני הקטן מפגר אחרי הציבור. כל התרבות הצרפתית שלי לא התקדמה כלום מאז עשיתי אודה-אטרוו בגן הילדים. על פי פרוד ידעתי כי אין לאדם להתקוטט עם רגשי הנחיות שלו. תמיד ינצחו. ובכן מיהרתי לחנות של מוצרי-תרבות ואמרתי: "תנו לי בבקשה קילו תרבות". נתנו לי את המנה ארוזה בצלופאן, ישר מבית-החרושת. ובזיל הוול. רק חמישים לירה. אמרתי בחשדנות: "זה מתוצרת צרפת?" אמרו: "אל תחשוש. כעת אין אחרת. הסכם תרבותי".

לקחתי הביתה. פתחתי את הצלופאן, וישבתי לספוג תרבות. התרבות הצרפתית חרקה קצת ותקתקה קצת. בחנתי אותה ומצאתי בה נקבים וסריטות. מלבד זה גם היתה עקומה. לקחתי את התרבות עם הצלופאן וחזרתי לחנות. אמרתי לבחורי: "הבט! הוא לא התרגש". "זה עלול לקרות", אמרו, והחניף לי כמנה אחרת.

בפעם השלישית התחלתי חושד כי החבילה שבידי כבר היתה בידי מקודם, וממילא כבר הורגלתי לקשקושים. ואולי צרידות זאת של התרבות מתוצרת צרפת דוקא היא הדרגיה קרי?

מאחר שאני מודאג מאוד בגלל הרמה התרבותית של ישראל, כמובן שערכתי חקירה יסודית כדי לגלות כיצד הגענו להשגים כאלה. נחמאס? פרס? יעקב צורי? — ודאי, ודאי. אנשים תרבותיים דאגו לתרבות. אבל הרי בענין זה כמעט הכל הולך בכיוון אחד. אנתנו מקבלים, ומה נותנים אנו בתמורה? ריקה זראי? כנראה שהיתה פה גדיבות-לב צרפתית אמיתית.

אחרי חקירה מיגעת מצאתי כי מעשה שהיה כך היה. יום אחד נקראה הועדה העליונה של קארטל יצרני התקליטים בצרפת ("ועדת הסקציה" או בצרפתית הסודי-אל-אק) לשיבה דחופה. פתח יושבי ראש הועדה ואמר: "תב רימו!" (בצרפתית זה תמיד בסיומן קריאה) "אנו עומדים בפני סכנה חמורה. האיחוד הכלכלי האירופי. כן, חברים! מה נעשה כשתתחיל ההצפה של תוצרת גרמנית? מה נעשה בכל הפסולת שאנו מספקים לציבור עד עתה?" גרד נציג חברת סח לה טון קי פה לה מוזיק (סטויסה